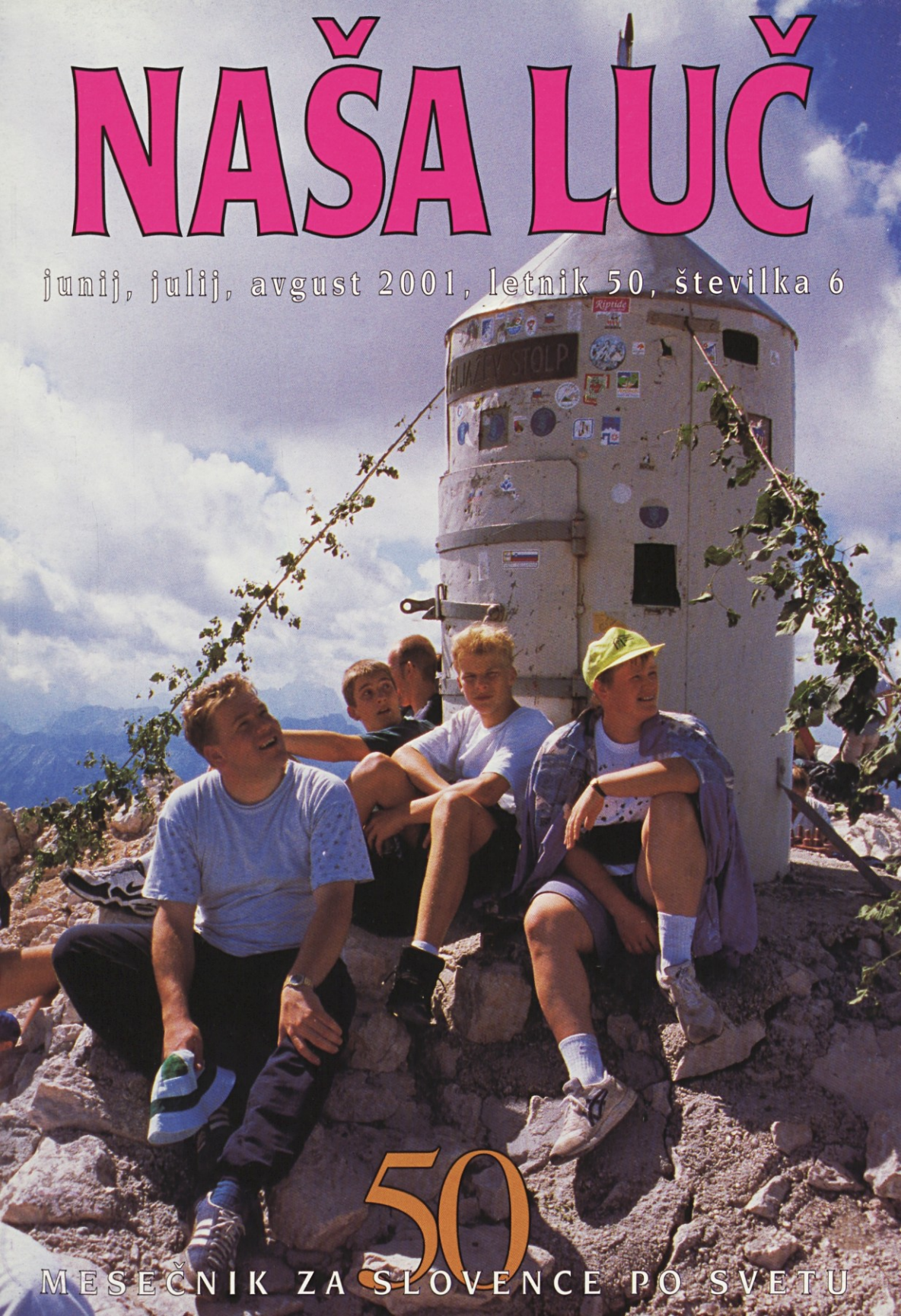

NAŠA LUČ

junij, julij, avgust 2001, letnik 50, številka 6

50

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Slovenski škofje smo enotni	2
Cerkev v službi človekovega življenja	6
Tudi vi sami ste tujci (2)	7
O kresu pridejo v hišo angelci spat	8
Knjiga družinske edinosti	9
Ljubiti za vedno – kaj to pomeni	10
Odgovornost za človeka	11
10 let smrti škofa Leniča	12
Prisluhnilimo domovini	15
Slovenija moja dežela	17
Iz življenja naših župnij	19
Poštar Vinko	38
Lučkin kotichek	41
Malo za šalo	42

Prva str. ovitka: J. Šket: Triglav
Druga str. ovitka: P. Pokorn: Pomjan
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Trst
Četrta str. ovitka: arhiv Rafaelove družbe

436676

Tudi tokratna poletna številka Naše luči vam ponuja veliko zanimivega branja. Za začetek bi izpostavil dve rubriki, ki vam poskušata predstaviti aktualno problematiko, s katero se srečujemo doma. Ker boste v teh mesecih mnogi tudi sami obiskali domovino, se mi zdi prav, da vam spregovorimo o določenih dogodkih, ki smo jim priče doma ali pa se bodo odvijali v času poletnih mesecev. Najprej je tu pogovor z mariborskim škofom dr. Antonom Stresom, s katerim vam poskušamo na kratko predstaviti utrip v domovini. V slovenskem parlamentu se odvijajo dogodki z veliko hitrostjo, tako da nas nekatere odločitve blago rečeno "trdno pribijejo na tla". Vse bolj se potrjuje trditev, da smo priče "glasovalnemu stroju, ki melje vse pred sabo". Politična razdelitev sil v parlamentu omogoča sprejem vseh zakonov, ki jih predlaga liberalna demokracija premiera dr. Drnovška. Zdi se, da mu vajeti počasi uhajajo iz rok in na površje prihaja tista garnitura politikov v njegovi stranki, ki jim klasične (tradicionalne) vrednote ne predstavljajo nobene vrednosti. Vse bolj drvimo v popolni liberalizem, ki je po volji tistim, ki imajo pri nas v rokah glavne vzvode oblasti in s tem tudi kapital.

Žalostno je namreč dejstvo, da se kopja tokrat lomijo na ramenih še nerojenih otrok. Namesto da bi se borili za njihove temeljne pravice, ki jih kot nemočna bitja zagotovo zaslužijo, se pri nas bije "krvav" boj za tiste, ki si življenje predstavljajo kot popolnoma egoistično pravico vsakega posameznika, da živi, kakor mu je volja, in ne gleda na družbo, v kateri živi. Da ne bo pomote, pri nas je že sedaj obstajal zakon, ki neplodnim parom omogoča, da si z biomedicinsko pomočjo ustvarijo družino. Glasovalnemu stroju se je tokrat pri sprejemu novega, bolj liberalnega zakona po robu postavila skupina poslancev, ki je izborila referendumsko obliko odločanja. O mnenju strokovne javnosti si lahko preberete v rubriki "Prisluhnilimo domovini".

Doma bomo poleti priče različnim izseljenskim srečanjem, na katera ste prijazno vabljeni tudi vi, dragi bralci. Tudi letos vas preko teh vrstic vabim na "Romanje treh Slovenij" na Svete Višarje, ki ga organizira Rafaelova družba. To že tradicionalno romanje vsako leto na Svetih Višarjeh združi rojake iz skoraj vsega sveta. Tako lahko srečamo mlade iz Argentine, pa rojake iz Avstralije in Kanade, da o evropskih "romarjih" niti ne govorim. Vabim vas, da si prvo nedeljo v mesecu avgustu rezervirate za romanje k višarski Materi božji.

Prijeten čas počitnic vam želim in vse dobro do prihodnje, septembrske številke Naše luči.

Slovenski škofje smo enotni

Mariborski škof dr. Anton Stres je tokratni gost pogovora meseca. Mnogi ga zagotovo dobro poznate, saj je kar nekaj časa sodeloval tudi pri naši reviji s svojimi kritičnimi članki o cerkvenem in družbenem dogajanju v domovini. Tudi tokrat je navkljub mnogim obveznostim, ki jih ima kot škof, z veseljem pristal na pogovor za Našo luč. Upam, da vam bodo njegove jasne misli pomagale, da boste lažje razumeli dogodke in odločitve, s katerimi se srečujemo v domovini.

Najprej bi vas prosil, če lahko na kratko opišete vaše videnje položaja Cerkve na Slovenskem danes, deset let po osamosvojitvi države.

Osamosvojitvev, predvsem pa demokratizacija je prinesla katoliški Cerkvi in vsem drugim Cerkvam ali verskim skupnostim popolno svobodo v tem smislu, da ni več nobenih zakonskih ovir za njihovo delovanje na vseh področjih življenja. Verske oddaje so sedaj na radiu in televiziji, obstajajo prve zasebne katoliške šole (gimnazije), številni verski prazniki so sedaj tudi dela prosti dnevi, med Republiko Slovenijo in Svetim sedežem obstajajo redni diplomatski odnosi, kjer je apostolski nuncij hkrati tudi doyen ali starešina diplomatskega zbora, Teološka fakulteta je ponovno vključena v Univerzo v Ljubljani. Slovenska škofovska konferenca je samostojna in enakopravna vsem drugim nacionalnim škofovskim konferencam in tudi enakopravno sodeluje - kot taka ali katera od njenih komisij - na vseh mednarodnih srečanjih, postopoma se ureja tudi njena navzočnost in pastoralna dejavnost v bolnišnicah, zaporih, predvsem pa v vojski, kjer bomo kmalu dobili prave vojaške kaplane. Toda tem ustavnopravnim in institucionalnim spremembam javno mnenje ni sledilo in mnogo vprašanj ostaja nerešenih, posebno kar zadeva navzočnost Cerkve v šoli in vrnitev odvetnega premoženja. Tu pa so stvari takšne, kakor so bile poprej (šola) ali pa se počasi, zelo počasi spreminjajo (denacionalizacija).

Pred časom se je v javnosti veliko govorilo o ustanovitvi novih škofij. Kaj bi to pomenilo za naš narod in kakšna so vaša predvidevanja o rešitvi tega vprašanja? Ali bi z novimi škofijami pridobili samo na ugledu ali pa bi to dejansko pomenilo nek duhovni preporod našega naroda?

Ustanovitev novih škofij je vprašanje, ki zaenkrat počiva. Tudi v sinodalnem dokumentu ni več navzoče. To je zadeva škofov ordinarijev, ki so si za razmislek o tem vprašanju še vzeli čas. Mnenja so zelo deljena, predvsem pa ni dovolj razvidno, ali bi bile nove škofije dovolj personalno in finančno samostojne, da bi zlahka shajale. To je prvi pogoj. Škofija je kakor država: nima je smisla ustanavljati, če sama nima dovolj lastnega osebja in gmotnih sredstev, da zadosti vsem svojim potrebam. Nato pa je treba zastaviti vprašanje o pastoralni koristi: ali bi nove škofije - in katere - pomenile poživitev in novo dinamiko v pastoralnem in vsakršnem drugem življenju župnij in krščanskega občestva. To sta glavni, odločilni vprašanji. Tisti, ki se zavzemajo za nove škofije, bi morali dati prepričljiv odgovor na ti dve vprašanji. Izključiti pa je treba vsako prestižno vprašanje in lokalni patriotizem, ker pri tem ne smeta igrati pomembne vloge.

Ali so vam morda znane reakcije s strani države in njenih politikov? Imel sem namreč občutek, da jih je drobitev cerkvenega prostora na nek način veselila (morda zaradi razdrobljenosti, ki dopušča ribarjenje v kalnem), po drugi strani pa so se je bali (večje število škofov predstavlja tudi večji vpliv in moč v javnem življenju)?

Ali bi se dalo "ribariti v kalnem", je odvisno od morebitnih škofov, ki pa smo enotni in bi takšni ostali tudi v prihodnje. Številčno močnejša škofovska konferenca je vsekakor eden izmed razlogov, ki so ga navažali zagovorniki novih škofij in je zagotovo eden izmed utemeljenih razlogov. Vendar mora biti poprej dovolj prepričljivo odgovorjeno na prvi dve vprašanji. Vsekakor pa se nam na mnenje politike ni treba ozirati, če živimo v državi, kjer sta Cerkev in država ločeni.

Vatikanski sporazum. Kaj sporazum med določeno državo in Svetim sedežem sploh pomeni in v čem je njegovo bistvo, moč?

V sodelovanju z državnimi in drugimi ustanovami nastopa katoliška Cerkev kot samostojna in neodvisna ustanova mednarodnega prava. Njena ureditev in njeno delovanje ne izhaja iz nobenih državnih koncesij ali pooblastil. Ni država tista, ki bi Cerkvi lahko kaj dovoljevala ali jo za kaj pooblašala. Cerkev se zaveda, da prihaja njeno poslanstvo od Boga in ne od ljudi. V sodobni demokratični zavesti pa se tudi zavedamo, da je pravica do popolne verske svobode človekova pravica, ki je ne daje država, ampak jo ima vsak človek, ker

je človek. Tej zavesti in temu svojemu prepričanju hoče dati Cerkev pravno obliko. Načelna stališča, ki jih vsebuje Ustava Republike Slovenije glede verske svobode, ne zadoščajo za nemoteno sodelovanje med državo in Cerkvijo in tudi ne za trdno pravno varnost dejavnosti in ustanov katoliške Cerkve. Na osnovi ustavnih določil je treba priti do natančnejše pravne ureditve, s katero se splošna ustavna določila lahko glede bolj konkretnih odprtih vprašanj dopolnijo. Pogajanja med državo in katoliško Cerkvijo glede teh odprtih vprašanj navadno pripeljejo do mednarodnega sporazuma, ki ga v imenu katoliške Cerkve in zanjo podpisuje Sveti sedež. Mednarodne pogodbe zagotavljajo krajevnim Cerkvam ter njenim ustanovam in organizacijam stabilno in trajno pravno varnost, kajti v tem primeru položaj Cerkve v neki državi ni odvisen od trenutnega razmerja sil političnih strank. Na osnovi dosedanjih izkušenj je katoliška Cerkev v Sloveniji zainteresirana samo za dogovore, ki naj končno in v doglednem času pripeljejo do enega ali več sporazumov s Svetim sedežem.

Kot vse kaže, smo tudi na tem področju nekakšen unikat. V čem je bistvo spora, saj o nesporazumu ne moremo govoriti - ta se med normalnimi ljudmi in tudi politiki lahko dokaj hitro reši. Pri nas pa je očitno kamen spotike tako velik, da že tako dolgo cepetamo na mestu.

Da do sporazuma ne more priti, je poleg čisto navadnega neznanja in predsodkov številnih ljudi odločilno dvoje: liberalna in hkrati etatiistična ideologija, ki so jo sedaj prevzeli ekskomunisti (Združena lista), po kateri Cerkev ogroža suvereno in samostojno državo, zato jo je treba imeti zelo na kratko privezano, če je že ni mogoče povsem oslabiti in onemogočiti. V ozadju je čisto navaden ateizem, zastarel antiklerikalizem in verjetno tudi prostozidarstvo. Naši komunisti so postali veliki kapitalisti in svoje levičarstvo dokazujejo sebi in drugim samo še s sovraštvom do Cerkve. Drugič se jim pa to spleča, ker je po zaslugi medijev Cerkev v javnem mnenju precej osovražena, zato določeno število volilcev zatiranje Cerkve zahteva in pričakuje od strank, ki jih voli.

Kaj pa mednarodne primerjave? Kako so to rešili drugje, kjer je Cerkev prav tako "ločena" od države. Ali ne bi mogli določenih rešitev prenesti v naš sporazum, ali pa je vse le stvar prave politične volje?

V vsej tej zadevi ni nobenih večjih ustavnopravnih težav, težave so samo ideološkega in političnega izvora. Seveda se politiki izgovarjajo z ustavnopravnimi razlogi, toda to je samo prikrievanje resnice.

In kako nam kaže vnaprej? Ali se vam ne zdi, da ta nerešen status ustreza določeni "politični opciji", ki ji ni povsčeti, da bi Cerkev lahko normalno delovala tudi v času demokracije, ko so se ji odprla nova področja delovanja (privatne šole, karitativna dejavnost, oznanjevanje preko modernih medijev ...)?

Ustava jamči verskim skupnostim vso svobodo delovanja. Do sem ni problemov. Toda to ni dovolj. Treba je dati tudi konkretne možnosti in ne postavljati

nepotrebnih ovir in šikanirati tistih, ki kaj hočejo, z najrazličnejšimi težavami. Denimo: gradnja novih cerkva v Mariboru nikakor ne more steči zaradi čisto preprostega nagajanja. V ozadju je banalno sovraštvo do katoliške Cerkve, podedovano od komunizma ali pa še od poprej.

Ste tudi predsednik komisije Pravičnost in mir, ki se je z jasno besedo večkrat oglasila, ko so bile kršene osnovne pravice bodisi vernika ali pa državljana. Pred kratkim smo bili priče dvema spremembama zakonov. Prva je dovolila delo tudi ob nedeljah, druga pa medicinsko umetno oploditev žensk. Če najprej spregovoriva o splošnem socialnem stanju doma in z njim povezanim delom ob nedeljah. V mnogih evropskih državah lahko tudi ob nedeljah naletimo na odprte trgovine.

Če je ponekod tako, drugod pa drugače, se zastavlja vprašanje, koga bomo posnemali in zakaj. Ali bomo res sprejeli čisto vsako neumnost, ki jo vidimo pri drugih. Kaj so naši življenjski interesi? Kaj bolj služi našim ljudem? Prav gotovo zdravo družinsko življenje in srečno materinstvo naših delavk odprte trgovine - ki za sabo potegnejo še marsikatero drugo nedeljsko delo - uničujejo. Če si s tem drugi narodi slabijo življenjsko moč, je njihov problem, nam ga pa ni treba posnemati. Poleg tega pa gre pri nas za izrazito dobičkarstvo določenih lobijev v trgovini, ki tudi sicer delavke strahovito izkoriščajo.

Drugi zakon (postopki oploditve z biomedicinsko pomočjo - umetna oploditev vseh žensk, tudi tistih, ki so po naravni poti sposobne imeti otroke) pa je najbolj razdelil slovensko javnost. Vse se je začelo in končalo v parlamentu (sprejem zakona in spre-

*Škof Anton Stres
v družbi novinarjev
Družine*

jem referendumске oblike odločanja), ki je v veliki premoči Liberalne demokracije, Združene liste in njihovih oprod. Kaj tako sprejetje pomeni z vidika morale in etike?

Poudariti je treba, da je proti temu zakonu skoraj vsa strokovna javnost in to nikakor ni samo zadeva katoliške Cerkve. Gre tudi tukaj za dobičkarstvo nekaterih lobijev v zdravstvu in za ceneno volilno propagando na škodo otrok. Je pa logično nadaljevanje strahotnega moralnega liberalizma in individualizma, ki ga razširja LDS. Posameznica lahko stori vse: če se ji zljubi, lahko še nerojenega otroka odpravi, če se ji zahoče, si ga lahko da napraviti. Otrok postane čista igrača ali predmet, kakor solata na tržnici, ki si jo vzamemo ali pa jo odvržemo po mili volji.

Kako bi odgovorili tistim, ki pravijo, da če ne sprejmemo tega zakona, ne sprejemamo enakopravnosti žensk v družbi in da imajo tudi ženske same pravico odločati o svojem potomstvu. Osnovna dilema je torej neomajna pravica do materinstva - tudi za vsako ceno in na drugi strani pravica otroka, da ima oba starša, ki mu bosta dala celostno vzgojo.

Prvo pravilo Mednarodne konvencije o otrokovih pravicah pravi, da je v zvezi z vsem, kar se dogaja z otrokom, otrokova korist - in torej ne materina - vodilno načelo. Premalo se tudi ve, da je bil predstavnik Slovenije edini v evropski etični komisiji, ki je zagovarjal umetno oploditev zdravih samskih žensk.

V javnosti so se že pojavili predlogi, da bi morali uzakoniti tudi pravico do evtanazije. Mnoge je "navdušil" primer iz Nizozemske. Smo Slovenci res tako liberalno naravnani. Kam vse to pelje našo družbo in kje je konec poti?

Konec poti je v zelo hitrem izginotju slovenskega naroda. Tujci in okupatorji ga stoletja niso mogli iztrebiti, uniči pa se lahko zelo hitro sam, če se bo še nekaj časa ravnal po načelih neomejenega liberalnega permisivizma in individualistične moralne neodgovornosti. Za tako mali narod, kot je slovenski, v tako hudi mednarodni konkurenci, kot se nam obeta z vstopom v Evropsko unijo, je močna etična in življenju naklonjena drža še bolj potrebna za preživetje kakor pri velikih narodih.

Za konec najinega pogovora bi vas rad povprašal, kakšno je vaše mnenje o naši trenutni politični situaciji v domovini. Karte so bile razdeljene z volitvami in parlament se je dodobra zaobrnil v levo,

morda celo zelo liberalno levo. Kako vi gledate na ta politični zemljevid, ki smo mu priče na Slovenskem?

Sedanje stanje je sila nevarno, ker daje levoliberalni večini skoraj povsem proste roke. Smo na meji diktature, ki je tokrat toliko nevarnejša zato, ker se ne bo izvajala v imenu določene ideologije, ampak zaradi zelo konkretnih dobičcarskih in brezvestnih interesov kapitala, ki je skoraj ves v teh rokah.

Kako Cerkev in njeno vodstvo na Slovenskem gleda na vse te anomalije v politiki, državni upravi, kako reagira na sprejemanje zakonodaje, ki je v nasprotju s krščanskim etosom?

Cerkev nima na voljo nobenega drugega orožja kakor besedo. Trkamo na vest in zavest naših ljudi, na njihovo razumnost in razišodnost. Lahko samo upamo, da nas Bog in naši svetniki, ki nas v najhujših zgodovinskih preizkušnjah niso zapustili, tudi tokrat ne bodo. Toda ne pozabimo: v zgodovini so izumrli že številni narodi, ljudstva in kulture. V Cerkvi se trudimo narediti, kar moremo, da izpolnimo svojo dolžnost. Vendar uspeh ni samo v naši moči. Imamo pa vero, upanje in ljubezen.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

"ROMANJE TREH SLOVENIJ" NA SVETE VIŠARJE

Dragi rojaki!

Prisrčno ste vabljeni, da v nedeljo, 5. avgusta, poromate na Svete Višarje. Tudi letošnjo pešpot lahko začnete ob 8. uri zjutraj ob vznožju gore, nad Žabnicami, od koder se bomo ob premišljevanju in petju križevega pota skupaj povzpeli na vrh. Ob 10.30 bomo prisluhnili predavanju dr. Andreja Vovka z naslovom "Gigant izpod Sv. Višarij - dr. Lambert Erlich".

Sveto mašo bo ob 12. uri daroval mariborski škof dr. Franc Kramberger.

Lepo vabljeni rojaki iz zamejstva, zdomstva in domovine!

Rafaelova družba

Cerkev v službi človekovega življenja

Cerkev je skupnost, ki posluša božjo besedo, obhaja evharistijo, moli in služi ubogim ... Cerkev želi izbirati življenje s tem, da je blizu ljudem v njihovih stiskah, ki so v marsičem drugačne, kot so bile pred desetimi in več leti. Novo nastajajoče stiske ljudi je dolžna z vso občutljivostjo zaznavati in prepoznavati.

(4) Človek je za kristjana od Boga in po božji podobi ustvarjeno in po človeku posredovano živo bitje z neodtujljivim dostojanstvom, "brat, za katerega je Kristus umrl" (1 Kor 8,11) in s katerim se je Božji Sin skrivnostno združil. Zato je "evangelij božje ljubezni do človeka, evangelij dostojanstva človeške osebe in evangelij življenja en sam in nedeljiv evangelij. Cerkev spremlja človekovo življenje od spočetja do naravne smrti in mu na pomembnih življenjskih prehodih v zakramentih ponuja svojo pomoč, da je lažje kos svojim življenjskim situacijam. Z zakramenti mu omogoča tudi prehod v večno življenje, ki mu ga je Bog pripravil po vstajenju svojega Sina Jezusa Kristusa. Svojega zavzemanja za naravno in odgovorno urejanje spočetij, za preprečevanje splava in nasprotovanje evtanaziji ter vsem drugim oblikam manipulacije s človekovim življenjem (kloniranje, evgenični splav, poskusi na zarodkih, postopki umetne oploditve itd.) ne more in ne sme opustiti, ker verjame, da je človek od Boga ustvarjeno in po človeku posredovano živo bitje.

Zahvaljujoč sodobnim tehničnim dosežkom biološka znanost vse bolj spoznava temeljno biološko strukturo človeka, njegov genom, ki je navzoč že v prvi novi človeški celici, nastali po združitvi moške in ženske celice. Človekov genom, ki se oblikuje ob oploditvi in ki je nosilec človekove individualne identitete od enoceličnega stadija razvoja dalje, s svojo dejavnostjo podpira morfološko in funkcionalno enovitost zarodka, obenem pa usmerja, usklajuje in vodi njegov avtonomni razvoj v skladu z natančno določenim načrtom. Tako je z biološkega vidika danes popolnoma jasno, da moramo govoriti o človeku vse od spočet-

ja. Že prvi človeški celici lastna notranja naravnost k razvoju in postopnemu doseganju specifične, dokončne oblike organizma nas nagiba k etičnemu zaključku, ki ga katoliška Cerkev vedno znova ponavlja, da je človekovo življenje potrebno spoštovati od trenutka naravnega spočetja do trenutka naravne smrti. Ko se torej Cerkev odloča za človeka, se odloča zanj od trenutka njegovega spočetja do njegovega naravnega prehoda v večno življenje" /prim. Dopolnjeno delovno gradivo 2.1/.

"Življenje je dar, zato je tudi smrt neke vrste izročitev, ne pa končanje življenja" (dr. Anton Mlinar). Prva velika noč v tretjem tisočletju bo gotovo ostala v spominu po razglasitvi obeh domov nizozemskega parlamenta, da je aktivna evtanazija v določenih okoliščinah nekazniva.

Ne samo Cerkev, tudi široka mednarodna javnost je takšno odločitev odločno zavrnila. Predsednik nemške škofovske konference, kardinal Karl Lehmann, je ocenil nizozemski zakon kot "kulturni prelom" v zračajoči se Evropi. Ta zakon izraža hladnost in diha "kulturo smrti". Ta zakon torej dopušča, da se v določenih primerih človeško življenje obravnava kot "ne več življenja vredno". Takšno gledanje pa je s krščanskega in tudi s humanega vidika nesprejemljivo in je v nasprotju z božjo zapovedjo. Kardinal svari tudi pred nedopustnim psihičnim pritiskom na hudo bolne ljudi. Na Nizozemskem so že do sedaj marsikdaj delali tako, kot določa ta zakon. In pokazalo se je, da je bilo npr. pred dopusti veliko več primerov evtanazije, da otroci in sorodniki ne bi imeli "pokvarjenega dopusta"! Če jim družba ponuja izhod preko uboja namesto skrbnega spremljanja umirajočih, je to zelo "nehumano"!

To pa ni kulturni napredek, ampak degradacija in pot v duhovno smrt.

J. Šket

Tudi vi sami ste tujci (2)

Slovenski izseljenci in zdomci, odrasli in otroci so velikokrat izkusili neugodnosti tujstva, ker dežela, kjer živijo, ni njihova domovina. Obenem pa prenekateri med nami s skrbjo opazuje, kako se tudi v Sloveniji pojavlja vse več tujih ljudi. In to se bo najbrž z vstopom Slovenije v EU samo še stopnjevalo. Če želimo, da bi nas na tujem domačini sprejeli, potem moramo tujcu med nami storiti prav to in ga sprejeti.

V Naši luči želimo bralce seznanjati s to sodobno problematiko našega sveta in predstavljati tudi načine razmišljanja, ki nam jih ponuja božja beseda. Sledi drugi del razmišljanja mons. Adama Jürgena, referenta za pastoralo priseljencev v škofiji Rottenburg-Stuttgart.

Ali se ob zadregah in nestrpnostih do tujcev ne bi previdno vprašali, ali ni glavni problem naših akutnih težav v odnosu do tujcev morda naša trdosrčnost. Koliko vseh mogočih izgovorov imamo, kadar gre za to, da lahko odrinemo odgovornost za te soljudi: slabe razmere v njihovih domačih deželah, za katere (seveda!) mi pač nismo prav nič krivi (pa čeprav to vsaj glede nekaterih držav Tretjega sveta zagotovo ne drži!); krivi da so prizadeti sami, pravimo, itn.

Saj, objektivno imamo celo prav, ko si mislimo, češ da vsega tega s tisto malo dobrote, kolikor je premoremo, pač res ne bomo zmogli. Ampak če že niti s tisto malo dobrote ne bo šlo – bo povsem brez nje to sploh čisto nemogoče. Pri tem pretehtavanju bi morala pri nas zagoreti rdeča varnostna luč, signal, ki bi nas opozoril, da bi bil že čas, da se vrnemo spet domov k Bogu, da

bomo - prevzeti od Njegove dobrote - ozdraveli: ob Njem, ki je ljubil tujce in jih varoval.

Z Bogom se dá resno delati, zanesoš se lahko na to, da Bog zelo načrtno posega v naše življenje. In to na moč učinkovito. Lahko ga prosiš za to in spoznaš, da more naše bitje zveličati in ga narediti sebi podobnega. Vendar pa se utegne pri tem zgoditi, da postanemo sami izločenci, nekakšen tujek v našem svetu, in sicer dobesedno: pri Dostojevskem beremo, kako naš svet izloča sveto kot čisto norost in idiotstvo. Prav to pa je izkusil tudi Jezus Kristus, ko so njegovi svojci trdili, "da ni priseben" (Mr 3,21). Kadar začneš računati na Boga, utegneš postati osamljen. Živimo pač v svetu, ki hoče delovati brez Boga in zato z vsakomer, ki se zavzema za Boga, ravna kot z izločencem. In vendarle Njegova posebna obljuba – kljub posmehu, kljub zmerjanju, kljub grobemu odklanjanju – temelji prav na takem življenju z Bogom.

Živeti z Bogom, zavzemati se za ljudi – to je hoja za Kristusom, ki mora biti tudi v našem skupnem življenju z drugimi "tujci" konkretna v mislih, besedah in dejanjih tako posameznika kakor njegove skupnosti. Kjer gre za urejanje dobrega sožitja med tujci in Nemci v tej državi, se morata namreč združiti velika mera političnega realizma z veliko mero etične odgovornosti v smislu pridige na gori.

Cerkev nenehoma opozarjajo – tudi v zvezi z vprašanjem odnosa do tujcev – naj se vendar ukvarja s "poslednjimi", ne pa s "predzadnjimi" stvarmi. Vendar pa nam tisti, ki ta nasvet tako poceni ponujajo, seveda še kar naprej dolgujejo dokaz, da se dajo "poslednje" in "predzadnje" stvari res tako zlahka razločiti druge od drugih. V "predzadnjem" je poslednje pač nenehno navzoče: npr. v pravičnosti, v varstvu okolja, v miru, v obrambi življenja, v spoštovanju človekovega dostojanstva, v zagotavljanju osnovnih pravic. Vse to je sicer eminentno politično, pa vendar je pri tem "poslednje" ves čas navzoče. Zato pa kristjani tega v naši družbi pač ne smemo prenehati oznanjati brez strahu in na ves glas. Res je, da bomo postali, kot že rečeno, s tem tudi sami še bolj "odtujenji" in "tuji" ter "moteči". Toda prav to je najbolj pomembno: prav s tem bomo "v ljudeh po vsem svetu prebujali živo upanje, ki je dar Svetega Duha, da bodo na koncu dosegli popolno srečo v Domovini, ki je polna Gospodove slave" (Gaudium et spes, št. 93).

Prevedel dr. Marko Dvořák

O kresu pridejo v hišo angelci spat

Kresovanje je ljudski običaj, ki je še najbolj ohranil svoje predkrščanske prvine ob poletnem sončevem obratu, na kar spominja že pregovor "O kresi se dan obesi". Naši predniki so mu potem dodali krščanski značaj. Ime "kres" pride od besede "kresati", ker so kres zakurili s kresilnim kamnom. Ker sta poganski kresnik in krščanski Krstnik podobni besedi, sta se poganska in krščanska tradicija še lažje povezali. Pravi kres kurimo 23. junija, na večer pred godom sv. Janeza Krstnika.

Sv. Janez Krstnik je edini svetnik, ki ima god dvakrat: ob spominu rojstva, 24. junija, in ob spominu smrti, 29. avgusta. Vsi ostali svetniki imajo god samo ob spominu smrti, njihovem rojstnem dnevu za nebesa.

Sredi največjega poletnega dela, v največjem razmahu košnje so si ljudje vedno vzeli čas za pripravo kresa. Ponos vsake vasi je bil velik in visok kres. Da bi bil čim višji, se v zemljo zabije navpičen kol in okrog njega čim višje nagrmađi suho dračje. V mraku se kres zakuri in ob prijetnem kramljanju navzoči pozabijo na utrujenost po celodnevem delu. Ogleđujejo, kje še gorijo kresovi in ugotavljajo, kateri je lepši in večji. Kjer kres ni velik ali ko že dogoreva, se najpogumnejši kosajo v preskakovanju kresa. Tudi če kdo doskoči v žerjavico, ni hudega, saj lahko hitro odskoči. Na žalost se je tudi kresovanje začelo opuščati, nekoliko tudi zaradi kurjenja kresa pred prvim majem, kar je nastalo šele v zadnjih desetletjih in je bolj političnega izvora kot pa stare tradicije.

V hišah je na kresni večer prijetno dišalo po sveži stelji in travniških cveticah. Po stari navadi se je na kresni večer v glavnem prostoru, v tako imenovani "hiši" na tla v sredini položila sveža stelja. Po starem, še predkrščanskem pojmovanju ima stelja čarobno zdravilno moč, po krščanskem ljudskem verovanju pa pridejo

nanjo ponoči spat angelci. Na okna pa se položi šopke, narejene iz belih in rumenih kresnic (šentjanževk), da bi angelci skozi okno videli, kje so jim pripravili prenočišče. Po starejšem pojmovanju pa verjetno to pomeni vražo za ohranitev zdravja, saj se ravno v tem času tudi najbolj spleča nabirati zdravilna zelišča.

Janez Modic

Žinkrofi

Žinkrofi (ne smemo jih zamenjati z idrijskimi žlikrofi) so samostojna jed, poznana na Dolenjskem in delu Štajerske; lahko bi jih predstavljali kot odlično slovensko specialiteto. Po pripravi so sicer nekoliko podobni nemški jedi "Schwäbische Maultaschen", a imajo žinkrofi mnogo boljši nadev.

Umesimo testo kot za testenine, vendar malo bolj mehko - na eno jajce dodamo vode za velikost jajca, malo olja in sol. Testo naj malo naoljeno vsaj pol ure počiva, najbolje kar v polivinilu, da se potem bolje razvalja.

Nadev: na masti ali olju prepražimo čebulo, nato dodamo drobno sesekljano kuhano govedino, lahko tudi perutnino; lahko dodamo tudi malo sesekljane kuhane šunke. Vse skupaj malo prepražimo, proti koncu dodamo peteršilj, česen in poper, malo muškatnega oreška; če nismo dali šunke, dodajmo majaron. Nadev nato ohladimo in v hladno maso vmešamo eno jajce na pol kg mase, malo soli in dobro pregnetemo. Lahko dodamo žličico kisle smetane; če nam zmanjkuje mesa, lahko dodamo tudi malo drobtin.

Razvaljano testo razrežemo na približno 10 cm velike kvadrate, vsaj robove premažemo z jajcem, da se bolje sprimejo, na sredino damo za eno žličico nadeva in nasprotno vogale stisnemo skupaj. Nato stisnemo še vse robove, da je nadev dobro zaprt, in kuhamo 20 do 30 minut.

Postrežemo s solato ali s prelivom iz jogurta in smetane z dodanim drobnjakom.

Knjiga družinske edinosti

Nehote sem bil že nekajkrat priča nesoglasjem med zakonci. In izgledalo je, da nobeden od njih ni pomislil, da bi se vpričo nekoga, ki je prišel na obisk ali se je v njihovi bližini znašel popolnoma slučajno, verjetno res ne spodobilo ujedati s pikrostjo. Dejal sem si: "Poglej, danes pa res ni težko ugotoviti, ali sta dva poročena, tudi če bi ju videl prvič. Razpoznavno znamenje ni prstan na roki, ampak neusmiljene opazke, ki si jih velikodušno izmenjujeta. Bog ve, morda je to skrivnost, ki je nam samskim prikrita, ali pa smo morda tako zastareli, da ne uvidimo sodobnosti današnjih načinov sporazumevanja med zakonci."

Mogoče je res bolje, da se zakonci kdaj sporečejo, kot pa da sploh ne govorijo med seboj. Toda tudi prepir zahteva svojo kulturo. Prepir mora biti na višini, križanje tehtnih mnenj in ne serija nizkih udarcev. Prepir med zakonci enako ali še bolj prizadene otroke. Nekoč se bodo sami morda prestrašili sklenitve zakonske zveze, misleč: Zakon je pa res pravi živalski vrt. In tako sami ustvarjamo družbo, kjer družinsko življenje ni več posebej cenjena vrednota.

Zakonci so si prvi prijatelji in prvi sogovorniki. Čudno je, če se žena zmore izpovedovati samo svojim prijateljicam in mož zgolj v svoji pivski družbi. Spoznal sem starejšega moža iz tujine, ki je večkrat po nekaj dni prihajal na ribarjenje v Slovenijo. Vsak večer je po telefonu poklical svojo ženo in si z njo na prisrčen način izmenjal vse, kar je lepega doživel, četudi na videz nepomembnega. Kdo drug bi rekel: "Hvalabogu, imam vsaj nekaj dni mir pred njo."

Na začetku sta si zakonca v brezpogojni predanosti izrekla svete besede medsebojne izročitve: "Obljubim, da ti bom zvest v sreči in nesreči, boleznih in zdravju, da

te bom ljubil in spoštoval vse dni svojega življenja." Ko pa vidita, kako tudi v resnici izgleda ta sreča in nesreča, bolezen in zdravje, se besede izrečene obljube znajdejo na tehtnici, ki pokaže njihovo pravo težo.

Mati družine z več otroki mi je z žalostjo pripovedovala: "Z mozem sva se ločila. Po dolgih letih skupnega življenja. To življenje je postalo za naju in za družino prebridko in nevzdržno. Če se ozrem nazaj, sem prepričana, da je razlog ločitve tudi v tem, ker nismo nikoli skupaj brali Svetega pisma."

Življenjsko spoznanje te žene mi je odkrilo Sveto pismo kot knjigo družinske edinosti. Spraševal sem naše veroukarje, če imajo doma Sveto pismo. Mnogim ni bilo jasno, o kateri knjigi sploh govorim. Redki so ga celo imeli. Drugi so rekli, da so ga videli pri svojih starih starših. Bral pa ga ni še skoraj nihče. Torej so mlade družine prizadete, po lastni krivdi okradene za velik božji dar. Edinost iščejo v uspešnicah raznih psihologov. A samo Bog po svoji ustvarjalni Besedi razdaja najuspešnejši program ljubezni in edinosti za sodobne družine.

Kam je izginilo sveto spoštovanje do božje besede, ljubezen naših dedov in babic? Četudi so mnogi komaj znali brati, so vseeno zajemali svojo duhovnost iz Svetega pisma. Na srečo danes po Svetem pismu posega nova generacija ljudi. To je množica mladih iskalcev vere in vrednot. Ti mladi so jamstvo novih družin, v katerih bo Sveto pismo ponovno postalo knjiga povezovanja in edinosti.

David Taljat

Ljubiti za vedno – kaj to pomeni?

Ali ne hrepenimo vsi po tem? Kako bi mogli živeti, ne da bi ljubili in bili ljubljeni?

Prijateljstvo, ljubezen staršev do otrok, ljubezen med možem in ženo, ki se združita s poroko.

Kaj me na njej ali na njem privlači?

- Usluge, ki mi jih nudi (premoženje, družbeni status)?
- Lepota, ugodje, ki ga čutim ob njem/njej?
- Čustva, ki jih čutim do njega/nje?

Odnos, zgrajen na teh temeljih, bi bil precej nepopoln: nagibam se k temu, da drugega omejim na predmet, na sredstvo zame. Sliši se nemogoče, toda v resnici iščem samo sebe.

Zares ljubiti pomeni ljubiti drugega zaradi njega samega. Pristna ljubezen se kaže v tem, da iščem najprej srečo drugega. Ne ljubim samo zato, ker mi on/ona nekaj prinaša, ampak najprej zato, ker je to on, ker je to ona. V takem odnosu bosta dva bolj sposobna doživljati čustva, ugodje ali si vzajemno pomagati. Temelj odnosa je oseba sama, ne glede na njene očitne dobre lastnosti ali pomanjkljivosti.

Ljubiti nekoga pomeni zame svobodno izbiro, za kar se odločim sam in svobodno. Ne morem resnično ljubiti, če drugemu do določene mere ne podarim tudi svoje svobode. Ta izbira mora biti vzajemna, sicer odnosa ni. Ko na tak način iščem srečo za svojo ljubljeno osebo, prispevam k svoji lastni sreči in takšna ljubezen je obojestranski in svoboden dar. Jasno, da to ni vedno tako enostavno. Vsi imamo težave s spremenljivostjo svojega razpoloženja, vsakdanjo naveličanostjo, s preizkušnjami, ki se lahko pojavijo in tudi z egoizmom. Ljubezen je nekaj krhkega. Ali ga/jo bom čez pet ali dvajset let še vedno ljubil? Ali sem sposoben prenašati to njegovo/njeno napako?

Ali obstaja trajna ljubezen? Tudi v preizkušnjah in boleznih?

Če najin odnos temelji na svobodni in medsebojni odločitvi, lahko raste, kajti ljubezen ni dana enkrat za vselej. Ne gre verjeti 'ljubezni na prvi pogled', pa naj bo še tako polna navdušenja. Končno ni drugega kot zelo močno čustvo, ki ne izraža nujno globoke ljubezni.

Globoka ljubezen temelji na medsebojnem odnosu, ki se postopoma gradi in pogloblja ter raste v vedno večjem medosebnem zaupanju. Ohranja in gradi se vsak dan z drobnimi izrazi pozornosti, s katerimi dragi osebi izkazujemo poseben položaj, ki ga ima v našem življenju. Pripetljaji, preizkušnje, radosti, ki jih bova delila, bodo prispevali k vse večji medsebojni bližini, če si bova kljub težavam šla naproti.

Ljubezen torej ni preprosta povezanost dveh bitij, temveč vzajemen dar dveh svobodnih bitij z vsem, kar sta; s telesom, srcem in dušo. Logika ljubezni temelji na hrepenenju po dokončnem in popolnem darovanju. Človekova ljubezen lahko izpolni nekaj absolutnega in postane sposobna napolniti naše srce šele, ko zraste iz obojestranske in trajne odločitve.

Za kristjana je izvir in vzor ljubezni Bog: "Preljubi, ljubimo drug drugega, ker je ljubezen od Boga in ker je vsak, kdor ljubi, od Boga in Boga pozna" (1 Jn 4,7).

Odgovornost za človeka

Marijin mesec je za nami, Odrešenikova mati pa ostaja z nami z materinsko priprošnjo in zgledom ljubečega odnosa do Boga in ljudi. Njen mesec se nam je vtisnil v spomin zaradi dveh dogodkov: papeževega romanja po Pavlovih stopinjah in razpisa referendumu o pravici do oploditve zdravih samskih žensk.

Janez Pavel II. je že triindevetdesetih vzel v roke romarsko palico in se podal v Grčijo, Sirijo in na Malto, da bi po zgledu sv. Pavla oznanjal neizmerno božjo ljubezen do slehernega človeka, ki se je do konca razdala v Jezusu Kristusu. Sprejem v Atenah je bil hladen. Grki ne morejo pozabiti, da je zahodna Cerkev zaživela po svoje, ko je propadlo rimsko cesarstvo, barbarska ljudstva pa so trumoma drla v Evropo. Vse, s Slovenci vred, je Cerkev civilizirala in ustvarila nov svet, drugačen od Bizanca. Med križarskimi pohodi so Zahodnjaki razdejali Carigrad, zato je kasneje izčrpano cesarstvo postalo lahek plen Turkov. Papež se jim je opravičil, a pot do prijateljstva bo še dolga, saj so grški spomini zasedli trdoživi miti, predsodki in nezaupanje. Prav nasprotno je bilo v muslimanskem Damasku. Tam so radi prisluhnili papežu, ko je spregovoril o spoštovanju mednarodne pravne ureditve in delu za mir. Dialog z muslimani je podkrepil z obiskom v mošeji.

Še enkrat smo bili priče izjemni papeževi volji, da bi med ljudstvi in verstvi gradil mostove, pletel vezi sodelovanja in miru, zgladil stare in škodljive zamere. Zgleduje se po Jezusovi Materi, ona mu je vodnica in priprošnjica. Podpirajmo papeževo delo v prid človeštva s prošnjami nebeški Materi, kajti tudi sami smo odgovorni za usodo slehernega in vseh skupaj!

Koliko se zavedamo svoje odgovornosti do človeka in človeštva, bomo slovenski državljani pokazali 17. junija, ko bo referendum za pravico do umetne oploditve zdravih samskih žensk. Zakaj gre?

Levi del vlade je dopolnil zakon o umetni oploditvi tako, da omogoča oploditev telesno zdrave samske ženske, ki noče zanositi z moškim. Ustrezne zdravniške ustanove so takšno možnost zavrile, ker ni interes otroka na prvem mestu. Skladno z (medicinsko) etiko pa je treba najprej poskrbeti prav za otroka,

tudi tako, da ima, če je le mogoče, očeta in mater, družino. Če pri oploditvi niso najprej upošteevane otrokove pravice, se bo kmalu zgodilo, svariijo zdravniki, da bodo morali opravljati evtanazijo na željo sorodnikov in ne pacienta. V bistvu ne gre torej za zakotno vprašanje, marveč bistveno: je medicina za to, da streže željam zdravih, zaščitenih, močnih na račun bolnih, ogroženih, šibkih?

Tisti, ki se zavzemajo za oploditev zdravih samskih žensk, imajo pred očmi zaslužek, in ta je zagotovljen še zlasti, če oploditev plača socialna, se pravi vsi državljani. Poleg temeljnih vprašanj se zastavljajo tudi praktična. Bo samska ženska, ki ne zmore vzpostaviti stika z moškim, z njim komunicirati in imeti spolnih odnosov, res znala bolje komunicirati z otrokom? Ga ne bo (nezavestno?) uporabljala kot terapevtsko sredstvo za svoje težave? Če ga ne bo hotela, ker ji ni všeč, čigav bo? Državni, od vseh, ki plačujejo socialno? Kaj če bo tožila zdravnike, ker so naredili drugačen "izdelek", kot ga je naročila? Bo zahtevala še en, boljši "izdelek" in nato še enega ... dokler ne bo po njenem okusu? Ali ne bi bil socialni denar bolje uporabljen, če bi povišali otroške dodatke revnim družinam?

Ko gre za človeka, se ne more nihče, ki se prišteva med Jezusove učence in učenke, izogniti odgovornosti. Slehernemu od nas zastavlja Bog enako vprašanje kot Kajnu: "Kaj si storil s svojim bratom?" V odgovornosti in ljubezni za nas je Marija izrekla svoj da Bogu; v visoki starosti in izčrpan papež ne neha delati za mir, sodelovanje in boljšo prihodnost vsega človeštva. Naša odgovornost za nebogljene otroka in še koga bo na tehtnici 17. junija ... Naj nam Mati Marija izprosi pravo pamet in spoznanje! V zavesti, da smo ravnali odgovorno, bodo tudi počitnice lepše. Naužite se jih in obnovite svoje telesne, duševne in duhovne moči!

Drago Ocvirk, CM

10 let smrti škofa Leniča

Župnija Cerklje ob Krki je bila na 3. velikonočno nedeljo, 29. aprila, nadvse slavnostno odeta in praznično razpoloženje je bilo mogoče zaznati že ob vstopu v kraj. Kočije so se prevažale sem in tja, slavnostno oblečeni jahači na okrašenih konjih, ki se jim je oprema svetila, da ni bilo dvoma, da bi bili namenjeni na polje k delu. Bila je žegnanjska nedelja in dan zakonskih jubilejev ter s tem povezan blagoslov konj. In tokrat se je obetal še prav poseben dogodek, ki je bil očitno v ponos vsem krajanom.

Na pobudo župljanov se je uresničila zamisel, da enemu najvidnejših in najpomembnejših domačinov v preteklem stoletju škofu Stanislavu Leniču postavijo spominsko ploščo, vzdano na pročelje farne cerkve. Priložnost za postavitev se je ponudila ob deseti obletnici njegove smrti. Domači kovaški umetnik Jernej Zorko, ki je pred leti delil usodo izseljenca v Münchnu in se potem vrnil domov, je s svojim bratom zasnoval idejo o tem spominskem znamenju. Predložil je idejo župniku in krajanom, ki so se spontano navdušili za uresničitev zamisli. Spomin na ljudskega škofa, ve-

Domačin Jernej Zorko (levo), nekdanji zdomec v Münchnu, po poklicu mojster umetnega kovaštva je izdelal spominsko podobo skupaj s svojimi sinovi. Na slavnostni dan sta se z bratom posebej spominjala, kako je škof Lenič velikokrat pomagal njihovi številni družini.

Spominska podoba škofa Stanislava Leniča je vmeščena na pročelje farne cerkve v Cerkljah ob Krki.

likega trpina v komunističnih zaporih in slavnega govorca ter pričevalca za resnico o resnični vlogi Cerkve in škofa Rožmana med vojno, je v kraju ves čas ostal zelo živ in domačini vidijo v njegovem življenju in delu svetniška znamenja izjemne predanosti Bogu, Cerkvi in narodu.

Dr. Stanislav Lenič, pomožni škof ljubljanski, je bil 12 let odgovoren tudi za pastoralno delo slovenske Cerkve med Slovenci po svetu. Bil je torej tudi naš škof. Zato se je tega lepega dogodka v cerkljanski fari udeležil tudi predstavnik izseljenskih in zdomskih duhovnikov in vernikov.

Škof Lenič je po odločitvi slovenskih škofov sprejel leta 1977 nalogo narodnega ravnatelja pastorale slovenskih rojakov po svetu. Bil je prvi s to nalogo iz domovine, saj pred tem ni bilo mogoče opravljati tega poslanstva iz Slovenije. Treba se je spomniti, da so bili to svinčeni časi. Težo jim je določala 'ljudska oblast', dejansko je bila komunistična partija, ki je krojila usodo velikih in malih. In izseljenci in zdomci so bili po večini mali, zelo mali. Le nekaj jih je bilo, ki so pomenili po volji tedanje oblasti nekaj več. Za tiste smo vedeli, da so prodane duše, da za piškave obljube in

navidezni ugled opravljajo ponižujočo službo lizunov in špicljev. Bili so tudi na zelo uglednih položajih.

Škofu Leniču vse to ni bilo tuje, poznal je to 'igrico' podrobno, kako deluje in kam lahko potisne poštenega človeka. Imel je lastne bogate izkušnje o vsem tem iz domovine. Tako ga ni moglo ničesar presenetiti. Prehodi meje, stiki s tujci in rojaki, celo s sorodniki na tujem so bili pod zelo natančno kontrolo. Posebej je to veljalo za politične begunce in izseljence. Ker je bil škof Lenič narodni ravnatelj za vse Slovence, se mu je pogosto primerilo, da so mu očitali protidržavno zadržanje na tujem.

Ta božji mož pa nam je vedno in povsod dajal poguma. Tudi duhovnikom in vernikom, ki so bili prepričani, da nikoli več ne bodo mogli videti svojega kraja in svoje domovine, je vlival zaupanje v božjo previdnost. Bil je duša velikega zaupanja v Boga in njegovo pravico, ki se bo izpolnila, čeprav se je takrat zdelo, da jo zadržujejo zelo velike in mogočne ovire. Znal je na svoj velikokrat hudomušen in blag način povedati resnico tako, da sporočilu ni bilo mogoče ugovarjati. Utihnili so pred njim ljudje, ki so sicer nebogljeno sledili uradni propagandi.

Škof Lenič je ostal tudi v očeh slovenskih izseljencev in zdomcev velik Slovenec in velik škof, živa priča zvestobe Bogu, Cerkvi in narodu. Ta zgleđ nam v spominu do danes pričuje z nezmanjšano močjo.

Cerkljanska farana, povratnika iz nemškega zdomstva, se s hvaležnostjo spominjata svojega velikega rojaka, ki je 12 let skrbel za Slovence po svetu.

EURO – simbol soodgovornosti in solidarnosti

*Pri uvedbi evra bo Evropa potrebovala
zaupanje in solidarnost*

Zahodnoevropske države pri uvajanju evra pričakujejo pomoč in želijo sodelovati s cerkvenimi ustanovami. Tudi uradna Cerkev ali bolje rečeno Sveti sedež sprejema evro in se želi normalno vključiti v proces evropskih povezovanj. Vatikan vidi v tem cilje, ki jih poudarjajo tudi na političnem in duhovnem vzdušju v Evropi, da bo namreč Evropska unija imela pomemben vpliv pri ohranjanju in zagotavljanju miru in sporazumevanja ter varovanja človekovega dostojanstva in vrednot v tem delu sveta. 29. decembra 2000 je italijanska država sklenila sporazum s Svetim sedežem, da bo evro tudi v Vatikanu nadomestil liro in bo z novim letom 2002 uradna vatikanska valuta. S tem dogovorom si je Vatikan pridobil pravico, ne le da bo lahko uporabljal evro kot lastno valuto, ampak bo tudi tiskal lastne evro bankovce in izdajal kovance. Seveda je Vatikan s tem sprejel, da nad izdajanjem evrov bdi Evropska centralna banka in tudi v Vatikanu veljajo njeni predpisi. Tako bo imel tudi Vatikan kot vse druge države možnost, da eno stran evro kovancev oblikuje po svoje, medtem ko je druga stran za vse izdaje enaka. Evro kovanci bodo lahko torej nosili na eni strani tudi podobe papežev in bodo veljavni po vsej Evropi in unovčljivi po vsem svetu. Po besedah nadškofa Tourana, sekretarja za meddržavne odnose,

je ta odločitev v skladu s težnjami Vatikana, da bi se z uvedbo evra pospešila tudi solidarnost med narodi Evrope.

Podobno vsebino razglša tudi Komisija evropskih škofovskih konferenc s sedežem v Bruslju, ki v dokumentu o vprašanih enotne denarne valute v Evropi poudarja: "Denarna enota nepreklicno napoveduje družbo solidarnosti. Nacionalne valute so se preoblikovale v evro. To narekuje v prihodnje pozorno delovanje v smislu soodgovornosti v zavesti skupnih ciljev. Nosilci odgovornosti na političnem in vseh drugih področjih morajo poslej enakovredno upoštevati tudi dobrobit slabotnih in malih v tej družbi narodov." V nadaljevanju izjave je tudi podčrtano, da je zaupanje v skupno valuto predpogoj za njeno stabilnost. Pri uvedbi novega skupnega denarja bo Evropa potrebovala medsebojno zaupanje in solidarnost.

Od vsega tega procesa si obeta dobrobit tudi slovenska država in ves slovenski narod. Navsezadnje nas prav zadnje čase razveseljuje dejstvo, da smo s sporazumi z Evropsko skupnostjo glede priključevanja k njej na dobri poti. Pred kratkim je našim pogajalcem uspelo zaključiti štiri pomembna poglavja dogovorov: o prostem pretoku blaga, energiji, okolju in prostem pretoku kapitala. Tako je uskladila že 18 področij skupne zakonodaje z EU. Slovenija je dobila kar nekaj ugodnih prehodnih obdobji na področjih, kjer je treba uvesti precejšnje spremembe. Odrpta pa ostajajo še vprašanja o kulturi in avdiovizualni politiki ter transportu. Zadnji dve bi moral že v kratkem potrditi državni zbor.

Optimistične napovedi ocenjujejo, da do konca leta lahko uspemo oblikovati še najmanj tri sporazume, morda pa celo pet. V tem primeru bi bila Slovenija nesporno vodilna med državami, ki si želijo čim prej pristopiti v ekonomsko povezovanje evropskih narodov. Odrpta je možnost, da bo naša država leta 2004 polnopravna članica Evropske unije. Takrat bo imela tudi Slovenija možnost, da na evro kovancih vtisne motive, ki bodo po vsej Evropi in svetu nosili slovenska znamenja.

(Konec)

Za evro pomembni datumi:

Država	1 evro	Nacionalna valuta	Zamenjava bankovcev	Spletna stran
v nacionalni valuti	bo neveljavno plačilno sredstvo dne	in kovancev nacionalne valute na bankah možna do		
Belgija	40,34 BEF	28. februar 2002	31. december 2002	www.euro.fgov.be
Nemčija	1,96 DEM	31. december 2001	28. februar 2002	www.bundesbank.de
Grčija	341 GRD	28. februar 2002	Še ni znano	www.euro-hellas.gr
Španija	166 PTS	28. februar 2002	30. junij 2002	www.euro.meh.es
Francija	6,56 FRF	17. februar 2002	30. junij 2002	www.finances.gouv.fr
Irska	0,79 IRP	09. februar 2002	Še ni znano	www.irlgov.ie/ecbi-euro
Italija	1936 LIT	28. februar 2002	Še ni znano	www.tesoro.it/euro
Luksemburg	40,34 LUF	28. februar 2002	31. december 2002	www.etat.lu/fi
Nizozemska	2,20 NLG	28. februar 2002	01. januar 2003	www.euro.nl
Avstrija	13,76 ATS	28. februar 2002	Še ni znano	www.euro.gv.at
Portugalska	200 PTE	28. februar 2002	Še ni znano	www.min-economia.pt
Finska	5,95 FIM	28. februar 2002	Zamenjava po želji	www.euro.fi
Slovenija	215 SIT	? 2003 / 2004		www.bsi.si

ZAPISALI SO ...

Danilo Slivnik, MAG 18/2001

Skoraj ni dvoma, da bo Drnovškovo zdravstveno stanje kmalu postalo prvorazredno politično vprašanje: premier se bo moral spopasti sam s seboj in se odločiti, ali bo ostal v aktivni politiki ali ne, in če ne bo, kaj se bo zgodilo po njegovem odhodu. Seveda ne gre za njegov morebitni prisilni pregon v pokoj, kakršnega bi si bržčas marsikdo v slovenski politiki želel, ampak za povsem človeško vprašanje, kako naj živi naprej (in preživi). S takimi dilemami se ljudje soočajo vsak dan, razlika med njimi in Janezom Drnovškom je le v tem, da imajo njegove odločitve širše politične posledice. Zdaj ne more drugega, kot da se z njimi spopade. Če bi namreč vse pustil, kot je, bi pomenilo, da je obupal nad seboj in da bi pač rad preostanek življenja preživel, kakor bo nanoslo. Vendar bi bilo to zelo slabo znamenje.

Najbrž nikoli ni mislil, da se bo moral odločiti tako hitro. Toda zdravstveno stanje ga opozarja, da bo moral poskrbeti zase in se bržkone znebiti nekaterih obveznosti, ki jih prinaša premierska funkcija, ali pa sploh morda takoj zapustiti svoj položaj. To je namreč služba, ki je naporena že za zdravega človeka, kaj šele za nekoga z načetim zdravjem, kar se je zgodilo Drnovšku po tem, ko so mu morali pred dvema letoma odstraniti eno od ledvic zaradi očitnih simptomov rakastega obolenja. Zdaj je vse bolj jasno, da ne sme več odlašati z razbremenitvijo, četudi je to še tako v nasprotju z njegovo filozofijo. Zato je najbrž le še vprašanje, kdaj se bo odločil za ta korak.

Z njegovo politiko je bilo zadnjega pol leta sploh čudno. Po eni strani je bil zelo samozavesten, po drugi pa se je vedel dokaj mlačno, zaradi česar so se mnogi spraševali, v kolikšni meri sploh še drži glavne politične niti v rokah in določa politiko koalicije. Po volitvah se je namreč jasno pokazalo, da je opustil skoraj večino svojih avtonomnih stališč, ki so ga ločevala od politike Kučanove nomenklature, in se prepustil prevladujočemu, ki naj bi dobil večino na zadnjih parlamentarnih volitvah. Zaradi tega so mnogi opazovalci dobili vtis, da je na volitvah sicer zmagal, vendar so dejansko oblast dobili v roke Kučanovi privrženci. To je kajpak močno ogrozilo njegov sloves "avtonomnega človeka", za kakršnega se je nekaj časa zelo zavzemal, in ga vnovič potisnilo v položaj političnega izvrševalca, ki ga ni maral. Očitno je prenehal vztrajati pri svoji politični samostojnosti prav zaradi nenadne boleznin in se odločil, da bo svoj dveletni premierski položaj čim

- Kulturni sporazum z Avstrijo. Zunanja ministra Avstrije in Slovenije dr. Dimitrij Rupel in Benita Ferrero Waldner sta po treh letih in pol pogajanja podpisala sporazum o sodelovanju med državama na področju kulture, izobraževanja in znanosti. Sporazum predvideva neposredno sodelovanje med ustanovami na področju kulture, izobraževanja in znanosti, medsebojno priznavanje šolskih spričeval in akademskih nazivov pa tudi izmenjavo učbenikov in učnih načrtov s področja zgodovine, zemljepisa in kulture. V sporazumu je ponovno zapisano, da pripadnikom nemško govoreče skupine v Sloveniji pripadajo pravice po 61. členu slovenske ustave. predlog sporazuma navaja tudi obstoj slovensko govorečih v Avstriji zunaj območja, kjer živi slovenska manjšina. Zdaj sta na vrsti le še oba parlamenta. Najprej naj bi sporazum ratificiral avstrijski parlament, nato še slovenski državni zbor.

- V prid Sloveniji. Madžarski premier Viktor Orban je med obiskom v Washingtonu v pogovoru s predsednikom ZDA Georgeom Bushem in podpredsednikom Dickom Cheneyjem dejal, da se je zgodila zgodovinska nesreča, ko je bila Slovenija izpuščena v prejšnjem krogu širitve zveze Nato. To je imelo slabe posledice predvsem za Madžarsko, ki je sicer postala članica, a je ostala v geografskem smislu nepovezana, nekakšna enklava zveze Nato.

- Referendum o pravici do oploditve. Državni zbor je na izredni seji z 31 glasovi za in dvema proti sprejel odlok o razpisu naknadnega zakonodajnega referenduma o zakonu o spremembah in dopolnitvah zakona o zdravljenju neplodnosti in postopkih oploditve z biomedicinsko pomočjo. Zahtevo za razpis naknadnega zakonodajnega referenduma je vložila skupina 34 poslancev (SDS, NSi, SNS, SMS, SLS SKD) s prvopodpisanim Francetom Cukjatijem (SDS), ki je v uvodu poudaril, da je aprila sprejeta sprememba zakona razdelila državni zbor na tiste, ki zagovarjajo neomajno, nedotakljivo pravico do materinstva, in druge, ki zagovarjajo pravico otroka do obeh staršev. Referendum seveda bo, in to 17. junija.

mirneje preživel, potem pa se bo zadovoljil z manj naporno službo predsednika države, na kateri naj bi nasledil pokroviteljskega Milana Kučana.

REKLI SO ...

France Cukjati, MAG 18/2001

Zakon o zdravljenju neplodnosti in postopkih umetne oploditve je gotovo povzročil eno največjih polemik v zadnjem času?

Nedvomno. Največ polemik je bilo prav zaradi tega, ker je posegel iz političnega prostora v vrednostni sistem naše družbe. To ni nenavadno, tudi drugod po svetu take teme sprožajo veliko razprav. Na Finskem so običajni pri pripravljanju podobnega zakona, podobno je na Nizozemskem in v Franciji. V Italiji se pripravljala bolj restriktivna različica od naše, po kateri naj bi možnost umetne oploditve imeli samo zakonski pari in pari, ki živijo v zunajzakonski skupnosti.

Minister Dušan Keber je pred sprejemanjem novele zakona zaprosil za mnenje tudi državno komisijo za medicinsko etiko in komisijo za OBMP (oploditve z biomedicinsko pomočjo)?

Da, in komisija za OBMP je skoraj soglasno oziroma z glasovi 7:1 sprejela odločno odklonilno stališče, a ga minister ni upošteval. Soglasno sta se tako odločili tudi državna komisija za medicinsko etiko in zdravniška

zbornica. Tako rekoč vse pristojne inštitucije so zahtevale trezen premislek in sprejem zakona po rednem postopku. Najbolj nas je motilo, kako je minister ta mnenja, vključno z mnenjem sekretariata za zakonodajo DZ, degradiral na raven mnenja civilne družbe. Degradacija mnenj zdravniških inštitucij me kot zdravnika še posebej moti. Odnos zdravnika do pacienta je namreč zelo občutljiva zadeva, saj se ga ne da dokončno opredeliti z zakoni in pravilniki, to se lahko stori le z višjimi, etičnimi merili. Zato imamo kodeks medicinske etike, ki bi se ga morali držati vsi zdravniki. Od Hipokrata naprej je po vseh svetovnih kodeksih medicinske etike, ne samo v krščanskih deželah, osnovno vodilo ravnanja interes pacienta.

Še zlasti so nasprotovali oploditvi samskih žensk brez partnerja, ki bi sicer lahko zanosile po naravni poti...

V primeru oplojevanja zdrave ženske je pacient bodoči otrok, in ne samska ženska. In ker država ni hotela zaščititi tega šibkega bitja – naloga zakonodaje pa je, da štiti slabotne, močni se lahko sami, sicer prevlada zakon močnejšega – se je zdravništvo po svojem osnovnem etičnem načelu toliko bolj čutilo dolžno zaščititi otroka. In odvzeti zdravništvu pravico, da v takem primeru zastopa interese pacienta, je od ministra, ki je tudi zdravnik, kratko malo nerazumljivo.

(Laghet) Pri romarski maši smo Slovenci iz Nice prosili za duhovne darove in božjo pomoč.

V rudniku Trbovlje Hrastnik so 4. maja reševalci našli še zadnjega od petih ponesrečenih rudarjev, ki so bili zasuti v rudniški nesreči, ki se je zgodila 24. aprila. Nobeden od petih ponesrečenih rudarjev ni preživel nesreče. Po do sedaj znanih podatkih je jasno le, da je glavni vzrok nesreče, v kateri je umrlo pet rudarjev, nenadno zasutje rogov jame Ojstro v rudniku Trbovlje Hrastnik z veliko količino mulja in vode, kar je preprečilo varen umik ponesrečenih rudarjev iz rogov. V rudniški nesreči so življenje izgubili naslednji rudarji: Viktor Brezgovšek, Boris Maček, Franc Zore, Zdenko Kočar in Anton Jančič.

*

Pred časom smo tudi v Sloveniji dočakali prvi primer pravnomočne obsodbe zdravnika. Očitno je bilo storjeno dejanje - zahtevanje podkupnine oziroma kaznivo dejanje oduševanja - tako močno obteženo z dejstvi, da je odločitvi okrajnega sodišča pritrdilo tudi višje sodišče. Zdravnikov odvetnik bo sicer posegel po izrednem pravnem sredstvu, pritožbi na vrhovno sodišče. Četudi bo odločitev slednjega drugačna, packe na beli halji ne bo več mogoče odstraniti. Obsojeni zdravnik je namreč takojšnjo operacijo pogojeval s plačilom 1000 mark.

*

Mejni prehod Martinje, ki ima že precej časa status meddržavnega prehoda med Slovenijo in Madžarsko, je močno skrajšal pot iz Slovenije v Porabje, zato ga krajani občin Gornji Petrovci in Kuzma s pridom uporabljajo. Ker se je frekvenca prehodov precej povečala, ga želijo prekvalificirati iz meddržavnega v mednarodnega. Obe obmejni občini si prizadevata, da bi do tega čimprej prišlo. Na naši strani so prizadevanja močnejša, nekoliko se zatika pri Madžarih, ki morajo zgraditi objekt za potrebe carine in policije ter razširiti cesto v dolžini 1,5 km. Še posebno v zimskem času je zadnja leta težko prevozna.

Po prekategorizaciji bodo mejni prehod Martinje lahko uporabljali tudi državljani EU, saj jim bo skrajšal pot iz srednje Evrope.

*

Slovensko skavtsko gibanje v Italiji je slovesno praznovalo 50 let obstoja, zato so slovenski zamejski skavtje in skavtjinje pripravili vrsto slovesnosti. Prva je bila 5. in 6. maja v Zgoniku pri Trstu; pripravili so slavnostno jurjevanje, na katerem novi člani organizacije izrečejo zaobljubo. Zgodovina slovenskega skavtizma v Italiji

(London) Škof A. Uran in delegat mons. Pucelj z župnijskim pastoralnim svetom slovenske katoliške misije v Združenem kraljestvu

sega v leto 1951. Takrat je slovenski tržaški duhovnik Lojze Zupančič začel zbirati fante na skavtskih sestankih v naselju Škedenj pri Trstu. Leta 1952 pa je bil prvi skavtski tabor na Svetih Višarjah.

*

V zadnji raziskavi TV Odziv, ki jo za TV Slovenija pripravlja raziskovalna družba Cati Center so merili odnos javnosti do problema ilegalnih prebežnikov. Raziskava je potekala dva dni. Z nastanitvijo ilegalnih prebežnikov v bližini svojega doma bi se strinjala slaba tretjina vprašanih (31 %). Zato pa več kot 80 % vprašanih meni, da bi morala slovenska vlada poostri nadzor na meji tako, da le-ti ne bi mogli v Slovenijo. Skoraj toliko, to je 77 %, jih meni, da bi prebežnike, ki pridejo v Slovenijo, morali vrniti v državo, iz katere jim je prebeg uspel (Hrvaška oz. Madžarska), le nekaj manj pa, da bi jih morali vrniti v državo, odkoder so pribežali (64 %). Istočasno bi 43 % vprašanih prebežnike pustilo, da nadaljujejo svojo pot v EU.

*

Na lestvici svetovne gospodarske konkurenčnosti je Slovenija letos zdrsnila s 36. na 39. mesto. To nazadovanje je posledica prepočasne privatizacije fi-

nančnega sektorja, še vedno prevelike zaprtosti za neposredne tuje investicije in manj učinkovitega delovanja državne uprave v lanskem letu.

Otroški dodatek je lani prejelo povprečno 247.505 upravičencev na mesec za 411.397 otrok. V primerjavi s prejšnjim letom se je delež upravičencev povečal za 0,6 odstotka, delež otrok pa za 1,6 odstotka. Otroški dodatek je povprečno znašal 9097 tolarjev na mesec in je bil za 23 odstotkov večji kot leto prej. Najvišjega so izplačevali v upravni enoti Lenart (11.347 tolarjev), najnižjega pa v Velenju (7850 tolarjev). Skupno je bilo za ta program izplačanih 44,9 milijarde tolarjev.

Vlada je sprejela uredbo o naložitvi in vodenju zemljiške knjige z uporabo računalniške tehnologije ter o uskladitvi podatkov v zemljiški knjigi s podatki zemljiškega katastra. Slednja ureja prenos natančno določenih podatkov iz zemljiškega katastra ter način njihove uskladitve s podatki zemljiške knjige in predpisuje način vpisa podatkov v elektronsko zemljiško

Župnik pater Janez Žnidar skrbi za slovensko skupnost v Gradcu.

knjigo ter njihov način vzdrževanja. Predvidoma naj bi bila zemljiška knjiga do leta 2004 v celoti vodena z uporabo računalniške tehnologije.

Slovenska hokejska reprezentanca se je uvrstila med 16 najboljših reprezentanc na svetu. Na zadnjem svetovnem prvenstvu, ki je bilo organizirano v Ljubljani je uspešno preskočila vse ovire in se zaslužno uvrstila med najboljše reprezentance sveta. Tako bodo drugo leto nastopili na svetovnem prvenstvu na Švedskem skupaj z moštvi, kot so ZDA, Kanada, Rusija, Češka, Švedska ... Da je bila Slovenija na minulem prvenstvu v Ljubljani zaslužno najboljša, pričajo tudi nekateri statistični podatki. Ivo Jan je bil tako s 15 goli prepričljivo najboljši strelec svetovnega prvenstva, skupaj s podajami je zbral kar 18 točk (dve več od kolega v drugem napadu Nika Zupančiča) in je bil za nameček s šestimi goli tudi najboljši strelec ob igralcu več na ledu. Sloveniji pa je pripadel tudi pokal za najbolj športno moštvo.

(Berlin) Vinogradnika Stanko in Jože Slavinec sta pridelala najboljši laški rizling letnik 2000.

A N G L I J A

LONDON

Čeprav smo že v maju in bo to poročilo šele za junijsko številko Naše luči, se nam zdi vseeno potrebno, da omenimo našo pripravo na letošnjo veliko noč in naše praznovanje praznikov Gospodovega vstajenja, ki smo jih tudi tokrat Slovenci v Veliki Britaniji slovesno obhajali.

Prve priprave na praznovanje slovenske velike noči so bili deležni naši slovenski rojaki v Srednji Angliji že ob obisku škofa Urana v Derbyju na prvo postno nedeljo.

Rojaki v Walesu so imeli svojo pripravo na veliko noč pri slovenski maši v soboto, 10. marca, ko je naš župnik z njimi obhajal drugo postno nedeljo. Pred mašo je bila priložnost za velikonočno spoved, ki so jo mnogi opravili.

Na samo drugo postno nedeljo so imeli slovensko mašo v kapeli Našega doma londonski Slovenci, ki so se je udeležili v kar lepem številu. Po maši smo se srečali še ob prigrizku in pijači v prostorih Doma.

Tisti naši rojaki, ki živijo v Birminghamu, Coventryju, Nuneatnu in okolici, so imeli letos prvič slovensko mašo na samo nedeljo (prej vedno na soboto) - na četrto postno nedeljo v novi župnijski cerkvi v Chapel Endu. K maši se je zbralo kar veliko ljudi, saj smo imeli tokrat po maši tudi prvič skupno srečanje v novih, modernih župnijskih prostorih za družabna srečanja. Prej smo se srečevali v dveh skupinah na domovih slovenskih družin Sajatovih in Kenkovih. Tokrat sta nas vse prisotne bogato pogostila z obilico različnih dobrot naša letošnja slavljenca, zlatoporočenca Alojz in Margaret Slana. Kot vedno je bilo tudi tokrat med nami veliko otrok naše druge generacije, ki so še prav posebej uživali ob tolikih dobrotah velikodušnih zlatoporočencev. Dobri Bog naj jima povrne s svojim blagoslovom.

Na peto postno ali tiho nedeljo je naš župnik obiskal rojake iz okolice Leedsa in Bradforda. Tako je bila najprej slovenska maša že v soboto, 31. marca, za rojake v Rothwellu, kjer smo se po maši, kot vedno, srečali pri naših dobrih Kravosovih, ki vse navzoče vedno obilno pogostijo z različnimi dobrotami v hrani in pijači. Pri njih se zadržimo do poznih večernih ur ob petju slovenskih pesmi. Dobri Bog naj jim za njihovo brezmejno dobroto in gostoljubnost povrne ti-sočkratno s svojim blagoslovom z vsakršnim dobrim darom. Ko se že dodobra okrepečamo in še marsikatero zapojemo, nas ponavadi obišče še njihov mladi duhovnik Peter Kravos, ko opravi večerno mašo za svoje angleške farane v župniji Clayton v Bradfordu, kjer je župnik. Vedno nas tudi razveseli s predvajanjem video zapisov s slovenskega televizijskega programa, ki mu naš gospod Peter lahko sledi po digitalnem sky-sistemu. Tako smo bili letos preko slovenske televizije obveščeni o aretaciji nekdanjega srbskega diktatorja Miloševića.

Naslednji dan, na samo tiho nedeljo, je bila ob pol štirih

Škof Alojz Uran pri slavnostnem omizju z angleškim župnikom Fr. Allanom in njegovim pomočnikom Fr. Sebastianom v Derbyju.

Škof Alojz Uran po sveti maši z najožjimi sodelavci slovenske skupnosti v Derbyju.

Gospa Sekolec v Londonu ob obisku škofa Urana

popoldne slovenska maša za rojake v Keighlyju na zahodni strani velikega in kozmopolitskega Bradforda. Pred nami so v župnijski cerkvi sv. Ane imeli vzhodno bogoslužje naši slovanski bratje Ukrajinci. Kar dva duhovnika sta bila pri njihovem bogoslužju - oba iz ukrajinske skupnosti v Braziliji, kjer so Ukrajinci v brazilski zvezni državi Parana močno zastopani in imajo vse polno duhovniških in redovniških poklicev, tako da jih sedaj izvažajo v njihove skupnosti po vsem svetu. Ob duhovnikih je pri bogoslužju pomagala tudi redovna sestra Ukrajinka iz Brazilije. Prijetno je bilo presenečanje, ko smo v zakristiji po njihovem bogoslužju ugotovili, da je tudi slovenski župnik brazilski državljan in pogovor se je takoj nadaljeval v skupnem (portugalskem) jeziku. Odveč bi bilo govoriti o prisrčnem in dvakrat bratskem in prijateljskem odnosu, ki se je nemudoma vzpostavil med ukrajinsko in

slovensko katoliško skupnostjo v Keighlyju in Bradfordu.

Po maši in našem srečanju v župnijskem klubu v Keighlyju je župnik odšel na obisk k našemu zvestemu dobrotniku in rojaku, sedaj že upokojenemu priljubljenemu zdravniku na področju Doncastra, dr. Janezu Lavriču. Tam je po gostoljubni postrežbi gospe Marije in nadvse prijetnem in sproščenem pogovoru prenočil in se šele naslednji dan napotil v London.

V času župnikove odsotnosti je Naš dom v Londonu varovala Živa Pečaverjeva iz Novega mesta, ki je že skoraj eno leto na praksi kot učiteljica v elitnem kolegiju v Nottinghamu. V London (kakih 200 km) pa je naša Živa pripotovala kar s kolesom, ki ji ga je dala v uporabo angleška šola, dokler bo poučevala v njihovem kolegiju.

Ko je župnik dr. Lavriču pripovedoval o novicah iz Našega doma v Londonu, mu je poleg drugih novic in zanimivosti omenil tudi lisico v preddverju naše ulice in naše hiše, kar je opazil že škof Uran, ko je bil pri nas na obisku v začetku meseca marca. Na doktorjevo vprašanje, kdo je sedaj v Domu, ko je župnik odsoten, pa mu je le-ta pripovedoval o učiteljici Živi iz Novega mesta, ki je iz Nottinghama v London privozila z nekim "starim kolesom". Naslednji dan je pri zajtrku dr. Lavrič rekel župniku: "Veste kaj, od vseh novic, ki ste mi jih povedali včeraj zvečer, mi pa nikakor ne gre iz glave tisto o lisici v vaši ulici sredi Londona in tisto o vaši Živi iz Novega mesta in njenem kolesarjenju iz Nottinghama v London - nekaj skoraj neverjetnega!"

Po vsem tem je sledila cvetna nedelja, ki smo jo letos praznovali v kapeli Našega doma v Londonu. Vsa kapela je bila lepo pripravljena, z zelenjem in domačimi butaricami okrašena - a povabljenih rojakov na slovesen začetek velikega tedna skorajda ni bilo. Prišlo jih je pet iz celega Londona in okolice! Župnik pa je obhajal to nedeljo še bolj slovesno kot druge in pri petih navzočih prav tako, kot da bi bila kapela polna rojakov - obhajali smo vendar prvi dan velikega tedna. Že vnaprej je pač vedel, da imajo rojaki iz Londona bolj v časteh blagoslov velikonočnih jedil na veliko soboto popoldne kot pa katerikoli drugi dan v letu - celo bolj kot samo veliko noč. To nikakor ni prav, a tako je!

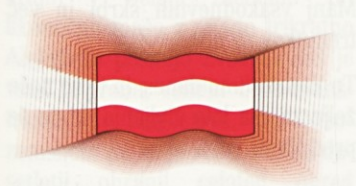
Za velikonočni "žegen" pirhov, pottic, šunke in drugih dobrot na veliko soboto ob treh popoldne je bilo veliko ljudi - pa vendar je to samo lep slovenski velikonočni običaj! A hvala Bogu, da se vsaj na ta dan odzovejo župnikovemu vabilu.

Velikonočno vigilijo smo slovesno obhajali v Bradfordu v ukrajinski cerkvi. Tudi tukaj ni bilo prav veliko ljudi. Dejstvo je, da je bradfordska slovenska skupnost v procesu precej hitrega in stalnega odmiranja. Tisti, ki prihajajo k bogoslužju, pa so bratska skupnost dejavnih kristjanov in zavedni Slovenci, zato zaslužijo vso pozornost slovenske Cerkve.

Slovensko in slovesno pa smo obhajali veliko noč v kapeli poljskega kluba v Rochdaleju ob lepem in veselem petju že precej okrnjenega slovenskega cerkvenega pevskega zbora ob spremljavi naše mlade organistke Majde Grkmanove iz Haslingdena. Slovesnost naše velike noči je tudi tokrat povzdignil prihod in somaševanje gospoda

Petra Kravosa, ko sta skupaj z našim župnikom slovesno obhajala bogoslužje slovenske velike noči za rojake v Severni Angliji. Po maši je bil blagoslov velikonočnih jedil, ki smo jih zaužili v dvorani poljskega kluba.

S. C.

A V S T R I J A

DUNAJ

Sredi januarja je pričela pri slovenskih sv. mašah orglati 15-letna gimnazijka, Katarina Fabi. Že pred leti, ko je bila stara 11 let, je uspešno preizkusila svojo glasbeno nadarjenost pri eni od nedeljskih maš, ko nas je uspešno spremljala na orglah. Poleg mlade organistke, ki predstavlja nedvomno pozitivitev za našo skupnost, nas pri nedeljskih mašah spremljata na orgle še organista Hanzi Gabriel, dolgoletni znanec naše skupnosti ter dirigent tamburaškega ansambla,

in Robert Rieder, študent glasbe, ki že uspešno vodi in dirigira velik mešani pevski zbor.

Na cvetno nedeljo, 8. aprila, nam je zagodel dež. Prvič v dvanajstih letih je odpadel skupni blagoslov oljčnih vejic pred cerkvijo, ki smo ga imeli doslej vsako leto skupaj s sosednjo župnijo Kristusovega vstajenja. Tako je župnik Štekl opravil blagoslov zelenja v cerkvi. Med sveto mašo smo brali pasijon.

Tudi letos smo se vključili v akcijo oljčnih vejic, ki smo jih prejeli iz Slovenije in jih razdelili nekaterim župnijam po Dunaju in okolici. Pri izvedbi te akcije je tokrat spet znatno pomagala župniku gospa Karmen Fabi. Prostovoljni prispevki so namenjeni za gradnjo cerkve in semeniške gimnazije v Sloveniji.

V nedeljo, 29. aprila, nas je obiskal komorni zbor Limbar iz Moravč pod vodstvom Elizabete Kunaver. Zbor je prepeval med mašo, po maši pa se v krajšem koncertu predstavil z nekaterimi pesmimi. Izredno lepo prepevanje smo nagradili z dolgim ploskanjem. Z gosti smo se po koncertu zadržali še nekaj časa v dvorani, kjer smo jim pripravili zakusko.

Darja B.

LINZ

Pokojni Mariji Krašovec v hvaležni spomin

V sredo, 4. aprila, je v celjski bolnišnici za vedno zaprla oči ga. Marija Krašovec, od katere smo se poslovili v soboto, 7. aprila na pokopališču pri Sveti Emi.

Rodila se je pred 91 leti v družini Flis iz župnije Zibika. Leta 1937 se je poročila z Jožetom Krašovcem. Z možem sta vzgojila osem otrok. Vzgoja tolikih otrok v takratnih težkih razmerah ni bila lahka. Vendar je težave in skrbi niso strle. Ostala je vseskozi vedra in polna volje do življenja. Skozi njeno življenje jo je nenehno spremljalo močno zaupanje v Boga. Tako je svoj življenjski optimizem črpala iz globoke vere v Boga. Njeni štirje sinovi opravljajo svoje duhovniško poslanstvo v Sloveniji. Njena materinska ljubezen je vse otroke sprejemala, ne glede na različna življenjska pota, ki jo je vsakdo izbral zase. Pri sveti maši zadušnici je mariborski škof dr. Franc Kramberger med drugim rekel tele besede: "Lansko leto, 2. julija 2000, na nedeljo sv. Eme, župnijske zavetnice, so se zbrali vsi njeni otroci: 4 duhovniki in drugi s svojimi

Obema Tonetoma je nazdravil župnik Štekl.

Ko je Tone Levstek rezal pršut, si je dr. Anton Jelen privoščil kozarček.

Spomin na zadnje praznovanje naših "ribic" v Linzu

mi družinami. Obhajali so 90-letnico njenega življenja v Mali Rudnici (Sodni vasi) in se z jubilejno daritvijo svete maše na domu zahvalili Bogu in njej. Kot čebele okrog matice so se zbrali vsi domači okrog nje. Čeprav se je bolezen že vidno oglašala, je pogumno prenašala trpljenje in križ starosti. Pravijo: ko sonce zahaja, so žarki najdaljši in najlepši. Tako so vsi otroci že takrat, ob zatonu njenega življenja, čutili najdaljše in najlepše žarke njene materinske ljubezni."

Te žarke njene ljubezni so čutili tudi mnogi drugi ljudje, na poseben način naša družina. Zato v imenu družine Počivavšek iz Podčetrtna izrekam ob tej priložnosti pokojni gospe Krašovec in njeni družini zahvalo za dolgoletno prijateljstvo in naklonenost do naše družine.

Ludvik Počivavšek

SALZBURG

Praznovanje 70-letnice gospe Gerde Schorn

V nedeljo, 22. marca, je praznovala 70. obletnico Gerda Schorn iz Salzburga. Njen mož dr. Günther

Schorn je bil sošolec pokojnega dušnega pastirja Cirila Lavriča. Gospa Gerda in njen mož Günther sta bila resnično velika prijatelja Cirila Lavriča in sta mu pomenila drugi dom, kjer se je z veseljem ustavil in prebil nekaj ur ali kakšen dan pri njiju in užival njuno gostoljubnost. Med boleznijo gospoda Lavriča pa sta navezala prijateljstvo tudi s Cirilovim naslednikom, Ludvikom Počivavškom, ki se tudi skoraj vsak mesec oglasi pri družini Schorn. Zelo lepo je, če najde mlad duhovnik v tujini družino,

Gospa Gerda Schorn

kjer se lahko za nekaj trenutkov počuti kot doma.

Slovenska skupnost iz Salzburga, Freilassinga in Linza izreka z besedami Carla Freemana gospe Gerdi Schorn to željo:

Naj Vam ta rojstni dan in leto, ki je pred Vami, prinese več veselja in radosti, več miru in lepote.

Manj vsakodnevnih skrbi in več trenutkov za mir.

To Vam želimo danes in to so naše želje za vsa leta življenja, ki so še pred Vami.

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Naši bralci bodo gotovo nagrajeni za svojo zvestobo, saj bo v tej številki prav verjetno obilica poročil o lepih velikonočnih praznovanjih slovenskih občestev po Evropi.

Ko bi bilo mogoče duhovno razpoloženje in ozračje prelitati v pisano besedo, bi bil omejen prostor na straneh Naše luči premajhen. Poskusil bom predstaviti, kako je pri nas v delu Belgije in na Nizozemskem.

Slovenci svetega tridnevja zaradi razkropjenosti in majhnega števila ne obhajamo posebej v krogu rojakov. Redno pa se zberemo k velikonočnemu blagoslovu jedil, ki je bil zopet na treh krajih v Belgiji in enem na Nizozemskem. K temu blagoslovu pridejo včasih tudi Poljaki in Italijani.

Druga posebnost je zgodnja vstajenska maša, ki je že ob 6. uri. Pri tej maši zelo ubrano prepeva naš mešani zbor Slomšek. Na ve-

likonočni ponedeljek je velikonočna maša v bližnjem Genku v italijanski cerkvi. Tu se zboru Naš dom pridruži večina pevcev zbora Slomšek. Flamski domačini napeva trikratne Aleluja ne poznajo. Prav tako ne poznajo božjega groba, kakor je znan v Sloveniji, zato tudi ni vstajenja, pa tudi vstajenjske procesije ne. Mi Slovenci pa v dveh krajih v Belgiji začnemo velikonočno mašo z znano trikratno Alelujo in pesmijo Zveličar naš je vstal iz groba, vendar brez monštrance in blagoslova, na Nizozemskem pa se je skozi sedem desetletij ohranil celoten obred vstajenja s procesijo, ki gre iz cerkve po cesti in trgu, kakšnih 400 metrov. Zanimivo je, da pri tej procesiji že od začetka sodeluje krajevna godba na pihala, ki se imenuje Kraljeve fanfare, majhni otroci nosijo in spremljajo kipec Vstalega Zveličarja, poseben okras je tudi Slovenska folklorna skupina Nizozemska v narodnih nošah. Štiridesetčlanski slovenski zbor Zvon prav mogočno prepeva neprimerljivo lepe slovenske velikonočne pesmi. Tukaj za trenutek pozabim, da sem v dokaj hladni tujini, saj doživljam prizrčnost slovenske vernosti, ki zna biti očarljivo lepa za dušo, za srce, za ušesa in oči. Vesel in ponosen sem, da sem sin slovenskega naroda in še povrhu slovenski duhovnik. To razpoloženje navdaja mnoge navzoče. (Ker ni naštetu med "poglavitnimi" grehi, je dovoljeno ...) Ali veste, da se mi flamski verniki, za katere sem tudi župnik, kar smilijo, ker ne poznajo tolikih otenkov praznovanja liturgičnih časov, ki so za Slovence nekaj nepogrešljivega.

Kot zanimiv podatek naj navedem, da se k trem velikonočnim mašam v Belgiji in na Nizozemskem zbere okrog 400 ljudi. Prav zaradi naših

prizrčnih posebnosti se nam pridruži tudi veliko Flamcev ali Nizozemcev, nekaj Hrvatov, in celo iz Nemčije pridejo.

V soboto, 28. aprila, smo imeli prav lep dogodek. Pri flamski župnijski maši, kjer sem župnik, je s svojim petjem ustvaril velikonočno vzdušje naš zbor Slomšek. Seveda je ob tej priložnosti cerkev sv. Willibrorda v Eisdenu-Dorpu bila bolj polna, saj je prišlo mnogo Slovencev in naših prijateljev, ki niso iz te župnije. Po maši pa je Lovski pevski zbor Medvode ob spremljavi citrarja Tomaža Plahutnika ter umetniško podani spremni besedi Jureta Svovljšaka podaril Slovincem in Flamcem dveurni koncert slovenskih narodnih in umetnih pesmi v drugih jezikih.

Slišal sem prav lepe odmeve, ki so jih izrekli moji flamski farani.

Tukaj je nekaj zelo požrtvovalnih družin, ki so 30-članski obisk iz Medvod prenočili, deloma tudi nahranili. Tudi dom Slovenske katoliške misije je povečal svoje zmogljivosti, saj je tam prenočevalo osem mož, v flamskem župnišču Eisdenu Dorp pa štirje.

Naslednji dan pa je zbor iz Medvod prepeval med mašo v Heerlenu na Nizozemskem, ki je kakor vsako leto bila uvod v Slovenski dan, ki ga prireja Slovensko pevsko društvo Zvon.

Letos obhaja že svojo 72-letnico obstoja. Po maši so s presledki sledili nastopi zbora iz Medvod, zbora Zvon in dveh nizozemskih moških zborov ter Slovenske folklorne skupine. Vsakdo pa si je vmes lahko privoščil kaj tekočega proti žeji ali za dobro razpoloženje ter za pod zob. Najbolj slastno so menda teknili – pristno "slovenski"

– čevapčiči ... Vabljev pa je bil tudi srečolov. Vas zanima, koliko časa traja tale slovenska "veselica" na Nizozemskem? Po maši ob 11. uri se mnogim ne mudi domov do 18. ure ... Drugič pa pridite zraven in boste sami videli.

EISDEN v Belgiji - HEERLEN z okolico na Nizozemskem

V zadnjih tednih se prepleta sodelovanje posebne vrste. Najprej so čez mejo potovale le note slovenske Marijine maše, ki jo je uglasbil zborovodja mešanega zbora Zvon Anton Kropivšek, rojen na Nizozemskem. Zdaj pa se udeležujejo skupnih vaj pevci Zvona in Slomska iz Belgije. Pripravljajo se na skupen nastop ob 75-letnici Društva sv. Barbara Heerlerheide - Brunssum dne 10. junija 2001 ob 15. uri v cerkvi sv. Kornelija - Heerlerheide na Nizozemskem. Ko tole pišem - v soboto 5. maja, je bilo v Eisdnu v dvoranci Slovenske katoliške misije zbranih 49 pevcev, ob obletnici sami pa bo še kakšnih 12 pevcev več.

Ljudje, ne zamudite. Pridite in boste uživali vrhunsko lepoto kompozicije in izvedbe te umetnine.

Tako vidite, kako in kaj se dogaja tam nekje, v bližini glavnega mesta Evrope.

Prav prizrčno vse pozdravljamo iz Belgije in Nizozemske.

Lojze Rajk

Kot zanimivost sporočam podatek, da sem dne 16. junija leta 2000 pred kraljevim prokuratorjem v Tongerenu zaprisegel kot tolmač in prevajalec med nizozemskim ter slovenskim, hrvaškim in srbskim jezikom. Na mojo prošnjo so mi šele pred kratkim poslali uradno potrdilo. To možnost želim

uporabljati le kot pomoč tukajšnjim oblastnikom in pripadnikom omenjenih jezikovnih skupin. "Ne samo kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan." Pred menoj je bil tudi pokojni g. Vinko Žakelj za tolmača in prevajalca.

HEERLERHEIDE - DRUNSSUM

75 let obstoja in prenehanje Slovenskega društva sv. Barbara

Dragi člani, prijatelji in znanci!

Pred približno 75 leti je bilo ustanovljeno Slovensko društvo sv. Barbare Heerlerheide. Že samo ime nam pove, da je bilo to društvo slovenskih rudarjev, ki so prebivali v Heerlerheideju, čeprav se članstvo v društvu ni omejevalo le na rudarje. Z leti je društvo postajalo vedno bolj pomembno na socialnem in kulturnem področju ne le v Heerlerheideju ampak tudi drugod. Člani in nečlani, ki jim je bilo pri srcu petje, so se srečevali v zboru Zvon. Nastala pa je tudi Slovenska folklorna skupina Nizozemska. Društvo sv. Barbara se je vedno bolj omejevalo na socialno kulturne dejavnosti, kakor npr. ohranjanje cerkvenih praznovanj, materinskega dneva, praznovanja sv. Miklavža ipd.

Zdi se mi, da sem kot otrok in mladostnik doživljal vrhunec Društva. Pogosto se še spominjam izletov z avtobusom v Ardene in v Eifel. Še bolj so mi ostali v spominu vsakoletni "transposti" – skupinska potovanja – z vlakom na relaciji Achen - Ljubljana - Achen, katerih so se udeleževali člani in nečlani, da so mogli obiskati sorodnike in znance v rojstni domovini Sloveniji. Najmočnejše sledove so mi v spo-

minu zapustila vsakoletna martinovanja v novembru v Kornelijejevem domu, pa tudi mesečnih evharističnih slovesnosti v beli cerkvi sester ni mogoče pozabiti ...

Daleč so že tisti časi. In to, da je Društvo doživelo svojih 75 let, ni le simbolično. To je življenjska doba poslavljanja ... V 75 letih so se zvrstile tri, pravzaprav štiri generacije Slovencev na Nizozemskem. Prva generacija je prišla sem okrog leta 1925, da bi tukaj našla več sreče kakor v svoji rojstni domovini. Četrta generacija sedaj postaja že polnoletna. Za njo je Slovenija bolj ali manj le lepa počitniška dežela, in "oh, ja, tam še prebivajo daljni sorodniki mojega dedka ali babice ..." Ta generacija čuti komaj še kakšno nujnost, da bi se srečevali med seboj, ker so slovenskega porekla. Tako izginja tudi temelj, zaradi katerega je obstajalo društvo sv. Barbare. To je v zadnjih letih postalo še posebej razvidno ob zbiranju zadovoljivih finančnih sredstev, da bi še mogli pokrivati stroške že tako in tako zmanjšanih društvenih dejavnosti.

Seveda, nekaterim članom in nečlanom se zdi škoda, da v prihodnje ne bodo več organizirane nekatere tradicionalne prireditve. Te aktivnosti bomo poskušali nadaljevati s pomočjo Pevskega društva Zvon, Slovenske folklorne skupine Nizozemska in Slovenske katoliške misije.

Torej je sedaj čas, da se po 75 letih poslovimo. Vendar pa želimo tudi slovo primerno praznovati.

Zato Vas vabimo, da se z veseljem udeležite praznovanja slovesne 75-letnice, istočasno pa tudi prenehanja obstoja in dejavnosti Društva sv. Barbara v nedeljo, 10. junija 2001.

Spored:

15.00 Sveta maša v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheideju – koncertacija mons. Janeza Puclja, slovenskega delegata za pastoralno delo med Slovenci v Evropi, župnika župnije sv. Kornelija McMahon in slovenskega izseljenskega duhovnika v Belgiji in na Nizozemskem Alojzija Rajka.

Med evharističnim slavljem bo prepeval zbor Zvon ob sodelovanju zbora Slomšek iz belgijskega Limburga. Izvajali bodo Marijino mašo, ki jo je za to priložnost uglasbil zborovodja zbora Zvon Ton Kropivšek. Po maši pa bo zbor Slomšek vodil Lavretanske pete litanije Matere božje, odpeve pa bomo prepevali vsi.

Ob koncu liturgičnega slavja bo mons. J. Pucelj odkril bakreno spominsko ploščo v spomin pokojnemu mons. Vinku Žaklju.

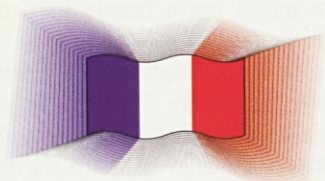
16.30 Sklep 75-letnega delovanja Društva sv. Barbare v Kornelijejevem domu (Corneliuhuis) v Heerlerheideju s kulturnim sporedom, na katerem bodo sodelovali zbor Zvon, zbor Slomšek, gostujoči zbor ali skupina, Slovenska folklorna skupina Nizozemska in drugi.

Na koncu vas prosimo, da nam na priloženem obrazcu zaradi lažje organizacije slovesnosti sporočite svojo udeležbo in skupno število oseb – ali neudeležbo.

Prijateljsko vas pozdravljamo. In – na svidenje 10. junija 2001!

Anton Robek

V imenu Upravnega odbora Društva sv. Barbara Heerlerheide - Brunssum.

F R A N C I J A

PARIZ

Velika noč je za naše župnijsko občestvo zelo pomembna, ker vsako leto poglobimo z duhovno obnovo osebna in občestvena spoznanja, kaj smo kot kristjani. Duhovno obnovo za velikonočne dneve je letos vodil oče Mari Jožef Osredkar. Teme so bile zelo zanimive, saj je poudarjal smisel: Kristusov zmagoslavni vstop v Jeruzalem na cvetno nedeljo, na veliki četrtek je nanizal veličino duhovnika v zakramentalnem življenju za vsakega kristjana, na veliki petek je poveličeval Kristusovo trpljenje in izziv trpljenja za sodobnega človeka v smislu odrešilnega izziva za Cerkev, na veliko soboto je razložil pomen svetega krsta kot začetek vcepljenja v osebno svetost. Na veliko noč med homilijo pa je navduševal prisotne, da je Kristusovo vstajenje predokus vstajenja za vsakega kristjana.

Njegova navzočnost med nami je bila tudi veselje za naše občestvo, saj je naš prijatelj in dolgoletni znanec za nas vse. Kapela sv. Terezije Deteta Jezusa je bila pestro okrašena, za to sta se potrudila dr. Janez Zorec in naš francoski prijatelj Jean. Njuno delo je res velikega pomena za slovensko skupnost v Chatillonu. Vsem iskrena hvala!

Srečanje v Chilleurs aux Bois

Vsako leto na velikonočni ponedeljek se srečamo v jutranjih urah Slovenci pri sveti maši v cerkvi Chilleurs aux Bois. Na to srečanje prihajamo z veseljem in ponosom, da tako pokažemo pravo zavest Slovence in kristjana. Duša vsega gibanja za slovensko stvar je gospa Matilda Pal. Vse skrbno pripravi in želi, da bi se vsak lepo počutil na ta dan. Pred mašo je vedno priložnost za spoved in mnogi se je tudi udeležujejo v globoki spravi z Bogom in ljudmi. Prav lepo jih je videti, kako jim žari veselje v očeh in na obrazu, da so opravili zakramentalne sprave. Z vstopno pesmijo: "Kristus je vstal, vstali bomo tudi mi, aleluja ...", se velikonočno veselje še poveča in nudi vsakemu upanje, mir in ljubezen. Ta mala čredica Slovencev postane lep krog

molvcev za narod, Cerkev in Boga. Po sveti maši smo se napatili v majhno restavracijo in pri bogato obloženih mizah nadaljujemo s petjem in z veseljem velikonočne radosti, da je dobro biti Kristusov učenec. Slovenske narodne in cerkvene pesmi si sledijo druga za drugo in vsak s svojim glasom še poveča harmonijo med nami. Bog vam povrni za vse, kar je vsak prispeval po svojih sposobnostih!

Gospod Ivan Drenik, 80-letnik

Župnijsko občestvo in Društvo Slovencev v Parizu je pripravilo našemu slavljenču Ivanu Dreniku praznik veselja in zahvale za njegovo 80-letnico. Njegov prijatelj Ciril Guštin je dejal med mašo o njem takole. "Dragi Ivan, slavljenec današnji! Bodi tisočkrat pozdravljen! Slavljenca Ivana vsi poznamo. V sredo, 18. aprila, je obhajal častitljivi jubilej. Ivan se je rodil v verni družini v Begunjah pri Cerknici na Notranjskem. V družini je bilo osem otrok in vsi so dočakali visoko starost. Živi so še štirje. Otroška in mladostna leta je preživel v domačem kraju. Še predno je začel šolo, je bil že ministrant in to je ostal dolga leta. Po osnovni šoli se je odločil za trgovca. Med vojno ni doživljal nič dobrega. Po vojni ni videl bodočnosti za svoj poklic brez politične prenovе. Leta 1954 se je na Blokah poročil s svojo izvoljenko Mimi Miklavc iz Nove vasi. Kmalu potem, ko se jima je rodil sin Peter, se je Ivan odločil za pobeg v Italijo. Šest mesecev je bil v taborišču za begunce v Vidmu. Iz taborišča ga je rešila francoska komisija za begunce, ki je iskala delavce za delo v rudnikih v Merlebachu na severovzhodu Francije. Po težkem delu v rudniku se je odločil, da se na svojo odgovornost poda v Pariz. V Parizu je

Lep pogled v dvorano ob bogato obloženi mizi v Méricourtu

Krst Khloe Wacheux – Mlinar v Méricourtu

eno leto delal pri Citroenu in pozabil na pogodbo, ki jo je podpisal v taborišču v Vidmu, a rudniška uprava je ni pozabila. Tako so ga preko Prefektуре v Parizu našli in ga poslali blizu Neversa spet na delo v rudnik. Počasi se je vživel v novo okolje in v rudarsko delo in si je celo uredil malo zasilno stanovanje. Nato je prišla za njim žena s triletnim sinom Petrom. Tam se mu je rodil še en otrok, a je zaradi slabih stanovanjskih razmer kmalu umrl. Ko je bilo konec pogodbe z rudnikom, se je spet vrnil v Pariz. Tu je spet dobil delo pri Citroenu. Z družino se je soočil z mnogimi problemi, ki jih je imel vsak begunec v tej dobi. Že v samem začetku sta se pridružila slovenski skupnosti v Parizu in sodelovala pri nedeljskih bogoslužjih, dejavnostih in pri vseh kulturnih prireditvah v tej skupnosti. V letu 1961 je bilo ustanovljeno Društvo Slovencev v Parizu. Če sem prav seznanjen, je bil prvi predsednik tega društva France Turšič, a leta 1969 je bil izvoljen za predsednika društva gospod Ivan in ostal njen predsednik do leta 1982.

Glavni pobudnik in glava organizacije pri društvu je bil naš pokojni prelat Ignacij Čretnik, ki sedaj spremlja naše delo in uspehe ter

neuspehe iz večnosti. Na njega ne smemo nikoli pozabiti, saj so njegove zasluga za vse, kar imamo in kar smo danes. Biti predsednik društva je težko. Zato je treba imeti veliko idealizma in mnogo dobre volje, kajti pri vsem delu je največkrat sam za vse. Naš jubilar je imel dobro voljo in idealizem za delo na kulturnem in na verskem področju. Še danes ga krona lepa vrednota, da je s svojo ženo vedno prisoten v našem okolju.

Ivan, iskrena hvala! V imenu vseh tukaj prisotnih in v imenu Društva Slovencev v Parizu se ti zahvalim za delo, ki si ga opravljal in ga še opravljaš med Slovenci v Franciji. Bog te živi in naj te spremlja še mnogo zdravih in srečnih let med nami!"

Sestra uršulinka Marija Monika Bizjak 1901–2001

Sestra Marija Monika Bizjak je bila rojena v Lokavcu pri Ajdovščini. Njeno življenje je bilo obdarjeno z veliko ljubeznijo do Boga in vsakega človeka. Živel je skoraj sto let, saj jo je Bog poklical k sebi samo nekaj dni pred obhajanjem stoletnice življenja. Njeno bogato duhovno življenje je bilo samo en hvalospev ljubezni in žrtvovanju za druge. Vsakemu je s svojim življen-

jem nudila pravo besedo in živo vero v vstalega Zveličarja in ni čudno, da je oče Nouguez začel sveto mašo z molitvijo: "Življenje, ki je trajalo sto let! Gospod, poslušaj to jutro našo molitev za sestro Marijo Moniko. Milost potrebuje. Sprejmi to molitev ljubezni kot dar za potrebe Cerkve in vrni ji bogastvo tvojega vstalega Sina, ki je pol milosti za naše zveličanje!" Mislim, da je ta molitev najbolj prikazala lik osebe in bogato delo sestre Marije Monike. Njena krsta je bila ovita v slovensko zastavo in na njej je bil rožnat križ, okrog katerega se je vil napis: "Hvala, Slovenija, da si nam dala sestro Moniko Marijo Bizjak!" Nič ni čudnega za vse to, saj je bila sestra neprestano v službi Boga in francoske mladine. Sam sem jo pogosto obiskal, ko sem bil še v Lurdu in vsakokrat sem se čutil bolj notranje bogat ob vsakem srečanju z njo. Sosestram in vsem navzočim sem orisal njeno delo takole: "Dobro sem poznal sestro Marijo Moniko. Veliko lepega mi je vsakokrat povedala o sebi in delu v Franciji. Vedno je vse dala, a največ je darovala za slovenske misijonarje po svetu. Kdor daje drugim, vse cveti v njegovem srcu in njegove roke trosijo cvetove dobrote. Neprestano je bila nasmejana in njen značaj je bil lep, saj je dajala ves svoj čas za druge. Zelo je ljubila lurško Marijo in Cerkev. Lahko rečem, da je bil njen pogled vedno obrnjen k njej. Nikdar ji ni bilo dolgčas, kot mi je večkrat dejala, kljub temu da je bila vedno na tuji zemlji in pri tujih ljudeh. Njen značaj je bil vreden velikega občudovanja. Danes, sestre uršulinke, vam moram reči: Ljubila je Slovenijo, a ljubila je tudi Francijo, zato naj vam Bog povrne, da sedaj tu pred nami počiva ovenčana v slovensko zastavo in bo počivala

vso večnost v njej. Hvala vam!” Na koncu sem še dodal: “Slovenka sem, Slovenka sem, saj me je slovenska mati rodila, Slovenka sem!” Tako se je tuja zemlja zagrnila nad sestro Marijo Moniko, a njena bit in delo pričata, da je ljublila Boga, slovenski in francoski narod.

Vsem njenim sorodnikom doma in sestram uršulinkam izreka slovenski katoliški misijon sožalje. Sestri Mariji Moniki pa kličemo: “Počivajte v miru in naj vam Bog da večno življenje!”

Južna Francija

NICA

Velikonočno slavje rojakov na francoskem jugu je bilo letos nekoliko bolj poglobljeno, saj smo imeli v svoji sredi dragega gosta mons. Janeza Puclja iz Nemčije, delegata slovenskih škofov za Slovence v Evropi. Sprejeli smo ga seveda kot našega predstojnika, a še toliko bolj kot prijatelja in sobrata, ki z veliko tankočutnostjo in ljubeznijo prinaša toplino in spodbude našim po Evropi posejanim skupnostim rojakov. K nam je prišel na veliki petek in naslednji dan vodil slavje vstajenjske vigilije z blagoslovom jedil, prav tako pa tudi praznično mašo na velikonočno nedeljo. Ob domačnosti, ki je vela iz srečanj z našim gostom, so častni in predstojniški nazivi hitro stopili v ozadje in v srca ljudi se je zapisal predvsem kot “naš Janez”. Mladi, ki jim včasih “grenim” življenje, so mi v šali rekli: “Ta pa ni siten in trmast kot ti, naj kar tukaj ostane, pa bomo tebe poslali v Nemčijo.”

Vse lepo se je nadaljevalo tudi na velikonočni ponedeljek, ko imamo naš tradicionalni “dogodek leta” – romanje na Laghet. Laghet je os-

rednja romarska Marijina božja pot v škofiji Nica in je le nekaj kilometrov oddaljen od mesta Nice. Z veseljem opažam, da se naši rojaki pogosto odpravijo v to svetišče, da bi si v zaupni molitvi izprosili milosti in varstva. Tudi tukaj v tujni slovenski kristjani nujno potrebujemo svoje Brezje, Sveto goro ..., kraj posebnih milosti – s tujim imenom, a z ljubečo domačnostjo naše nebeške Matere.

Videti je, da se nam je to romanje na velikonočni ponedeljek dodobra priljubilo, saj je vsako leto bolj obiskano. Letos sta se nam na našem romanju v Emavs pridružili celo dve družini rojakov iz Milana in upati je, da se bo ta naša vez še razrastla. Ob navzočnosti še nekaterih francoskih romarjev smo kar dodobra napolnili cerkev. Seveda je mašno slovesnost poleg navdušenega prepevanja in sodelovanja povzdignilo somaševanje kar štirih duhovnikov : že imenovanega mons. Puclja ali “našega Janeza”, Franja Pavaleca, Raymonda Fazzija, ki je škofijski delegat za migrante, ter vašega župnika Davida. Mons. Pucelj je vodil mašo in v pridigi izpostavil nekaj pomembnih poudarkov, iz katerih moramo nujno zajeti: temelj rasti našega slovenskega

občestva je vera, vera, ki jo pri vsaki sveti maši praznujemo v navezi z vsemi našimi skupnostmi po svetu, ki se zbirajo k molitvi in sveti daritvi. Tudi če nas je na enem kraju malo, nas je zaradi vere, ki nas združuje od vsepovsod, pravzaprav veliko. In v tem dejstvu sta posajena naše upanje in smisel našega vztrajanja.

Iz cerkve smo se preselili k obedu, ki so ga pripravile sestre karmeličanke, nato pa v romarsko dvorano, kjer smo se do večera veselili ob pesmi in plesu.

Bog nam daj jasen pogled in trden korak, da bi vsak naš dan ostal osvetljen s sijem velikonočne luči!

MARSEILLE

V podružnicah naših slovenskih misij žal ne moremo obhajati praznikov točno po liturgičnem razporedu, saj je to večkrat nemogoče zaradi razdalj, prostorov za maše in drugih ovir. Tako smo v Marseillu naše skupno praznovanje Kristusovega vstajenja pomaknili na soboto pred belo nedeljo. Tako ali tako je za kristjana vsaka sveta maša velikonočni dogodek in tega se živo zavedamo. Zato se zaradi časa naših srečanj

Duhovnika David in Štefan sta s pomočjo pevk pripravila ljudem prijetno razvedrilo.

ne vznemirjamo, vemo pa, da je naše srečevanje v krogu rojakov za nas poseben vir moči in zanesljiva opora in temu ostajamo zvesti.

Na belo soboto smo se zbrali v običajnem številu. Razen dveh, ki prebivata v Marseillu, so vsi prišli bolj od daleč: iz Vitrollesa, Pertuisa, Aubagna in najbolj oddaljeni iz Orangea. Že trud, ki ga ljudje vložijo, da pridejo, je potrditev, da se spleča, da sadovi vendarle so. Naj Bog poživlja vašo vztrajnost! Storimo sami, kar moremo, ostalo pa prepustimo Njemu!

Z vami in za vas se trudi

vaš župnik David

I T A L I J A

MILANO

Milanska skupnost rojakov je razmeroma blizu domovini in zato je skušnjava, da bi preživljali praznike v domači deželi, še toliko večja. In hvalabogu, da imajo to srečo. Seveda žal mnoge leta in zdravje za ta blagoslov že prikrajšajo. Zato kljub vsemu v Milanu nismo opustili vsaj skromne možnosti, da se kot skupnost rojakov napotimo za Kristusom proti vstajenski slavi in skupaj vstopimo v veliki teden. Zbrali smo se na cvetno nedeljo, blagoslovili oljke, ki nam jih je za to priložnost iz svojega oljčnega nasada pripravil naš bovški rojak Ivan Furlan iz Nice, in si po mašni daritvi vnaprej izmenjali velikonočna voščila.

Po maši pa smo ob prijetnem klepetu prigriznili še slastne "panettone" in "velikonočne golobe", ki so italijanska praznična specialiteta ter so povsod dobro poznani. Naši dobri ljudje vsakokrat poskrbijo, da dobi tudi duhovnik za popotnico en tak kolač. Prav iskrena hvala za ta izraz vaše naklonjenosti! Četudi bi kdo mislil, da imamo izseljenski duhovniki v tujini malo zadoščenja glede na vložene napore, to ni res. Vsepovsod naletimo na veliko hvaležnost ljudi, ki znajo ceniti naše delo med njimi. Da bi se zavedali, kako smo jim potrebni, ne potrebujemo aplavzov množic. Zadošča že topel pogled, prijazen nasmeh ali tudi tisti sočuten in obenem hvaležen izraz "ubogi revež", ki ga tu in tam slišim od rojakov, ki vedo, da bom ob vrnitvi proti domu predsedel še nekaj ur za volanom avtomobila. Sam se vsekakor ne počutim kot "ubogi revež", saj vem, da me spremlja molitev in tiha ljubezen zvestih duš. To pa je velika prednost na tehtnici optimizma.

Hvaležen za vsak trenutek, ki ga preživim z vami,

vaš duhovnik David

N E M Č I J A

BERLIN

Savinjski večer

Naključje je hotelo ali pa božja volja, da so se združile želje Ženskega pevskega zbora KUD Svoboda iz Griž, narodnozabavnega ansambla

Vitezi polk in valčkov ter Izidorja Pečovnika-Dorija, župnika v Berlinu, da v soboto, 21. aprila 2001, organizirajo SAVINJSKI VEČER v Berlinu - tako je za organizacijski odbor v zloženki zapisal Martin Goršek.

In tako je v petek, 20. aprila, ob četrti uri zjutraj iz Griž na dolgo pot krenil avtobus s potniki, ki jim ni manjkalo dobre volje, saj so si pot krajšali s pesmijo in smehom. Na cilj so prispeli zvečer in se nastanili v hotelu, kamor jih je prišel pozdravit njihov rojak, berlinski župnik.

V soboto dopoldne so si pod vodstvom Martine Konda ogledali Berlin, popoldne pa je minilo v znamenju priprav na večerni koncert. Še prej, ob 15. uri, so na dvorišču župnijske cerkve sv. Elizabete prisostvovali pomembnemu dogodku, ko je župan občine Žalec Lojze Posedel posadil lipo, ki so jo gostje pripeljali s seboj iz Slovenije, zanj pa je poskrbel organizator srečanja, Martin Goršek. Lipo sta županu pomagala saditi dva Savinjščana, ki živita v Berlinu, to sta člana ŽPS Franci Pukmeister in Anton Bačovnik, in še tretji Savinjščan, župnik Dori, ki je lipo blagoslovil. Za njim pa je ta simbol slovenstva blagoslovil tudi vinogradnik Jože Slavinec iz Mihalovcev, in to s svojim najboljšim vinom, laškimi rizlingom, jagodni izbor, letnik 2000. To vino je na 8. turnirju laškega rizlinga, ki ga je organiziral Evropski red vitezov vina, prišlo v ožji izbor 25 vrst laškega rizlinga in po končni oceni strokovne žirije, ki so jo sestavljali enologi iz vse Slovenije, dobilo največ točk. S tem je Vinogradništvo in kletarstvo Slavinec prejelo veliki viteški grb evropskih vitezov vina

za najboljši laški rizling na turnirju.

Zelo smo bili počaščeni, da je bil tokrat med nami v Berlinu tudi lastnik tega prestižnega priznanja Jože Slavinec, ki skupaj s sinom Stankom vzgaja in prideluje vrhunska vina, s katerimi mašuje naš župnik, pa tudi kardinal Georg Sterzinsky, toči pa se na vseh naših prireditvah. Seveda smo vinogradniku Jožetu čestitali in mu zaploskali, še posebej, ker je tako veliko priznanje tokrat prvič prišlo v roke nekega zasebnika.

Zvečer ob 19. uri smo se zbrali pri maši, po maši pa so naši gostje Ženski pevski zbor KUD Svoboda Griže in ansambel Vitezi polk in valčkov v cerkvi pripravili nepozaben koncert. Vse je potekalo v znamenju življenja ob reki Savinji, od njenega izvira v Logarski dolini do izliva v Savo pri Zidanem Mostu. Že popoldne sta zbor in ansambel na dvorišču zapela in zaigrala znano skladbo Savinjska dolina in Slomškovo En hribček bom kupil. Obe pesmi smo na koncertu ponovno slišali. Program je bil skrbno izbran in srce prenekaterega Savinjčana je zaigralo ob spominu na reko Savinjo, na hmeljišča, na polja od Celja do Žalca. Vse čestitke nastopajočim, ki so prisotnim v cerkvi pripravili nepozaben večer! Ženski pevski zbor KUD Svoboda Griže je lani praznoval 50. obletnico delovanja. V zboru poje preko 25 pevk različnih poklicev, izobrazbe in starosti od 17 do 77 let! Zadnjih osem let jih uspešno vodi Berta Veber. V času delovanja je zbor prejel mnoga priznanja. Ansambel Vitezi polk in valčkov deluje sedmo leto in ga sestavljajo sami prekaljeni glasbeniki, ki so v mladosti imeli ali še imajo svoje

ansamble. Posneli in izdali so več skladb na kasetah in zgoščenkah.

Po koncertu smo do zadnjega kotička napolnili veliko dvorano in okušali dobrote Savinjske doline. Za savinjski želodec, domače salame in druge mesne izdelke je poskrbel sponzor Izidor Krivec, direktor Celjskih mesnin. Za sire zelene doline je poskrbela Mlekarna Celeia iz Arje vasi, za pecivo Pekarna in slaščičarna Roman Brglez z Vranskega. V kuhinji so blestele berlinske Savinjčanke: Greta Brodar, doma iz Griž, je skuhala odlično zajčjo omako, Trezika Pukmeister iz Podvina pri Žalcu je pripravila čudovito gobovo juho ter žgance in spekla domač kruh. Za odlično dekoracijo dvorane je poskrbel Anton Bačovnik s hčerko Bernardko. Hmeljišča, hmeljske kopice, ogromna slika Zorice Kujavec in slike mladih umetnikov Nike in Primoža, ter slikovna predstavitev Zgornje in Spodnje Savinjske doline, ki jo je pripravil Pukmeister, so nas spomnile na mladost, na obrezovanje, obiranje in sušenje hmelja in tako je ob dobri hrani teklo tudi laško pivo kot še nikoli!

Srečanja se je udeležil tudi slovenski veleposlanik Alfonz Naberžnik z ženo Julijo, ki je prireditvev tudi pohvalil. To ni bilo navadno srečanje, pač pa tudi spomin na stare običaje in kulturo Savinjske doline. Gospa Metka Hrastnik, nekdanja predsednica zbora pa se je skupaj z možem Leonom odločila, da za vzpodbudo takim in podobnim prireditvam podeli dve nagradi, dva sedemdnevna paketa za bivanje v njunem penzionu v Studorju v Bohinju, z željo, da bi tudi Slovenci in tuji gostje iz Berlina v času počitnic spoznavali in odkrivali lepote

Bohinja in njegove čudovite okolice.

Kot že tolikokrat je spet navdušila mladina! Skrbela je za postrežbo, med njimi tudi člani Druge generacije, ki niso le stregli, pač pa tudi z igranjem, skupaj z Vitezi polk in valčkov skrbeli za prijetno vzdušje, ki se je nadaljevalo do jutranjih ur.

Vsem organizatorjem in nastopajočim, vsem sponzorjem, veleposlaniku in zakoncema Hrastnik se zahvaljujemo za čudovito srečanje, hkrati pa Bog povrni vso dobroto tudi domačim, berlinskim Slovencem, ki živijo z župnijo!

Velikonočni prazniki v Berlinu

Velikonočni prazniki so najlepši doma, v Sloveniji. To so dnevi, ko oživijo spomini na izdelovanje cvetnih butaric, ko smo kot otroci tekmovali, kdo bo v cerkev prinesel večjo in bolj zeleno. Za to pa so bile potrebne skrbne priprave, kajti prava butarica mora biti narejena iz sedmih vrst lesa oz. zelenja. Ob obredih velikega tedna smo podoživljali molitev žalostnega dela rožnega venca, ko je vsak večer vsa družina pokleknila na tla in smo v zboru odgovarjali materi ali očetu, ki je molil naprej. V spominih je zadišala orehova potica, ponavadi kolač in v spomin so se prikradli rdeče pobarvani prsti, saj so se barve rajši prijele rok kot pa jajc ... Oživela je podoba skrbne matere, ki je z neko svetostjo polagala v jerbas ali košaro jedi, ki smo jih nesli k blagoslovu, in nam razlagala njihov pomen. Spomnili smo se obiska božjega groba in zavezanih zvonov, oglašala se je le raglja. A v nedeljo so zvonovi spet slavnostno zvonili in veličastna procesija z banderi se je vila po

vaseh, mimo travnikov in vrtov nazaj v cerkev ...

“Spomini so zlati okvirji življenja, z njimi se znova mladost nam začena,” je v spominsko knjigo zapisal pisatelj Ivan Sivec. Tudi Slovenci v Berlinu se trudijo ohranjati tradicijo in običaje ob vseh verskih praznikih, še posebej za veliko noč.

Za cvetno nedeljo sta družini Bačovnik (bačOvnik) in Vene (venE) pripravili za vse vernike lepe slovenske butarice, ki so jih v procesiji odnesli v cerkev in k blagoslovu. Bogoslužja cvetne nedelje se je udeležilo veliko ljudi, kar je potrjevalo pravo duhovno pripravo na veliko noč. Na veliki četrtek so skupaj z Nemci praznovali spomin prve svete maše v duhu zadnje večerje, kjer naj bodo v prvi vrsti vidne edinost, ljubezen in sožitje. Veliki petek, spomin Jezusove smrti, so znova lepo doživeli zbrani v cerkvi, v skupnih prošnjah in sv. obhajilu. Začeli so s skupno pripravo velikonočnih jedil in simbolov velike noči. Družina Franca Šaruge (šarUge) in njihovi prijatelji so barvali jajca, kuhali slovensko šunko, ki jo je Franc prinesel iz Prekmurja in jo za praznike podaril vsem, ki so za veliko noč ostali v Berlinu.

Na veliko soboto so se zbrali na dvorišču okrog novega ognja in ko ga je župnik blagoslovil, so navzoči prižgali sveče in z njimi slovesno odšli v cerkev, kjer je Franci Pukmeister zapel hvalnico velikonočni sveči, svetlobi, luči ...

Pohvaliti moramo rojake, ki so v velikem številu prinesli jedila v ličnih košaricah k žegnu. Velika noč je bila nekaj posebnega, pri maši se je znova zbralo veliko ljudi in vsi so doživeli veličino trenutka, kajti Kristus je vstal, Kristus živi. Skrivnost velike noči se je dotaknila vseh src, vseh ljudi, jih zaznamovala z novim upanjem in novo močjo za življenje. Med mašo so imeli tudi krst. Oče Mitja in mamičica Tjaša Kočever sta v spremstvu hčerke Tine in botrov h krstu prinesla malega Nicka. Bili so presrečni, z njimi pa vsa župnija, ker je mali Nick še polepšal bogoslužje.

Vsi, ki so se udeležili maše, so se udeležili tudi tradicionalnega velikonočnega obeda blagoslovljenih jedi v skupnih prostorih in ostali so skupaj vse do večera. Tako smo bili po eni strani znova velika družina, kot včasih doma, po drugi strani pa so na ta način pozabili, da niso doma.

Znova se je izkazala družina Šaruga, oče Franc, mama Cilka, sin Marjan in hči Nina in vsi, ki so jim priskočili na pomoč s prostovoljnimi delom, s pecivom in drugimi dobrotami. Hvala Bogu za organizatorja, ki se na tako velik dan žrtvuje v dobro vseh! Šarugovi so zgledna družina, Franc je tudi član ŽPS in resnično jih lahko pohvalimo! Brez njih velikonočno praznovanje ne bi bilo tako lepo! Vsem, ki so kakorkoli prispevali h globokemu doživljanju velike noči, naš iskren Bog povrni!

Marinka Mošnik

AUGSBURG

Slovenska župnija v Augsburgu živi veliko bolj dejavno in pestro, kakor se uspe sama predstaviti v naši reviji. Tako ugotavlja marsikateri njen član in soudeležnik slovenskega občestva, ki ji pripada. Na to nas sem in tja opozori ustno ta ali oni njihov član, zgodi pa se tudi, da nam kdo izmed njih napiše nekaj vrstic. Iz Weingartna smo dobili nekaj slik in dopis, ki pove takole: “Pograšam opise življenja Slovencev v četverokotniku Augsburg – Ulm – Ravensburg – Kempten. Kakor da se tu ničesar ne dogaja. Pa smo vendar zelo ak-

V majhni prijazni kapelici v Kornauu so se s sveto daritvijo zahvalili Stvarniku.

Rojaki na smučarski nedelji v Kornauu

tični od izletov v Slovenijo, romanj na različne kraje, pustnih veselic, vinskih trgateg, maše v naravi, smučarske nedelje ... in še bi lahko našteval. Vse to je med nami po zaslugi požrtvovalnega in neutrudnega župnika Joška Bucika. Mislim, da je prav in potrebno, da se tudi o tem kaj napiše v znak, da smo, pa tudi v znak zahvale za vso požrtvovalnost, ki je za vse te dejavnosti potrebna."

Tako je zapisal v svojem pismu Marjan Logar in nam poslal za ponazoritev slike z letošnjo shod-

Pokojni Jože Pospišil iz Augsburga

da ob smučarski nedelji v Kornauu. Tam so v majhni kapelici najprej počastili svojega Stvarnika. Popoldne pa so se veselo spuščali po strminah in se naužili svežega zraka.

Sredi poletja, ko je zunaj vroče in ljudje iščejo hladno zavetje sence, se bo morda komu prilegel ta 'hladen' spomin na prijetno družbo in lep župnijski dan v naravi sredi zime.

Župnija Augsburg letos praznuje 25. obletnico svojega delovanja in povezovanja. Prav gotovo bomo na jesen zvedeli kaj več tudi o praznovanjih in slavjih, ki so jih pripravili slovenski farani ob srebrnem jubileju.

ESSEN

V zakladnico spomina ...

odhaja še nekaj lepih skupnih pomladanskih doživetij, ki nas bodo bogatila v prijetnih poletnih dneh tu, predvsem pa počitniško raztresene po vseh koncih domovine.

Spomin nam sega še tja v velikonočni čas. Letošnja cvetna nedelja, ki smo jo v Essnu prazno-

80-let naše "mami" Lotti Boemans iz Krefelda

vali skupaj z nemško župnijo, je nosila lep slovenski pečat. Skoraj sto slovenskih butaric je bilo v skupni procesiji. Polovico jih je iz Slovenije pripeljal in jih daroval gospod Rudi Zdovc, nekaj pa smo jih naredili sami.

Lep pečat je dalo velikemu tednu slovensko bogoslužje. Na veliki četrtek in veliki petek v Essnu, vigilijska na veliko soboto pa je bila v Moersu. Blagoslovi velikonočnih jedil (Gütersloh, Hamm, Eschweiler, Krefeld, Moers, Oberhausen in Essen) imajo vedno znova svojo duhovno izpovedno moč. Krona pa je seveda sama velika noč, letos že drugič tudi s procesijo v Essnu. Kjub temu da je letos izredno veliko rojakov za praznike odšlo domov, je bila udeležba pri obredih lepa in predvsem domače doživeta.

Šmarnični mesec maj

Že na sam prvi maj smo se v Essnu zbrali pri šmarnicah in obujali spomin na 150-letnico prvih šmarnic na Slovenskem. Bili smo kot 40-članski zbor, ki je v en glas doživljal Materino bližino ob Marijinih pesmih in petih litanijah. Vsaka skupnost rojakov je v mese-

cu maju pridodala svoj "spev majniški Kraljici".

Nekaj "hvaležnih spominov - od zgoraj navzdol"

Različne okrogle obletnice rojakov prihajajo in odhajajo. Težko je vse "ujeti" v besedni zapis. Vsaj nekatere pa naj bodo zapisane - iz tega vmesnega časa.

Lotti Boemanns iz skupnosti v Krefeldu je praznovala 80-letnico. Skupnost, v kateri ji po domače pravijo kar "mami", se jo je pristrčno spomnila. Dolga leta, dokler je še zmogla, je bila prizadevna in delavna v svoji slovenski skupnosti. Danes pa njen mnogoteri nasvet iz spomina bogatih dni mnogim pripomore v marsičem dobrem. Naj nam jo dobri Bog še dolgo ohrani v naši sredi in ji nakloni potrebnega zdravja.

Vlado Križanec iz Oberhausna je praznoval svojo 60-letnico. Vlado je vseskozi globoko povezan s skupnostjo rojakov v Oberhausnu že dolga leta. Zanj veljajo besede, da je desna roka skupnosti pri vsem njenem življenju - tako v Oberhausnu kakor tudi širše v župniji. Pri naših slovenskih mašah pa

je tudi odlični pevec. Če Vlada slučajno ni, je že vprašljiv vodilni pevski glas. Tudi vsa Vladova "žlahta" sodi v živo in dejavno jedro tistih, ki se trudijo za živo župnijo in prijetno skupnost rojakov. Vlado, Bog povrni za vse. Za naprej pa naj "nebo" nakloni v prvi vrsti zdravja.

V slovenski skupnosti v Wettru se je srečala z Abrahamom Branka Videtič. Zanj velja svetopisemska podoba Marte in Marije. Vzorna pri mašni skupnosti in nepogrešljiva v povezavi z drugimi pri naših srečanjih. Številne talente, ki jih je prejela, zna razdajati za skupnost. Tudi naši Branki naj velja voščilo, da bi zmogla ostajati tudi v bodoče Marta in Marija v skupnosti in božji blagoslov naj jo spremlja.

Vabilo za Baasem: 26.-28. oktober

Pri načrtovanju dopusta si rezervirajmo tudi čas za letošnje srečanje v Baasemu. Obeta se nam odličen voditelj. Za prijave prosimo še pred počitnicami!

FRANKFURT

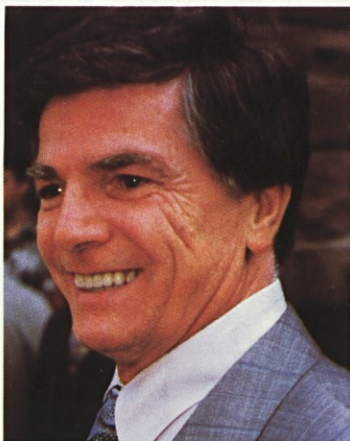
Postni čas se je končal sredi aprila, vendar upam, da ne tudi naše

prizadevanje za spreobrnjenje, naše odpovedi, naša pomoč bližnjemu. V postnem času smo v naši župniji zbirali denarna sredstva za potrebe Slovenske karitas. Z dobičkom od pustovanja se je nabralo kar 2700.- DEM. Tisoč mark smo namenili za slovenski župniji v Skandinaviji in Angliji, ostalo pa smo izročili Karitas v Ljubljani.

Velikonočni prazniki so minili, kot je običajno v tujini: nekateri odidejo domov, drugi ostanejo tu. Za cvetno nedeljo smo tudi letos imeli oljčne vejice iz Slovenije. Zlasti v Frankfurtu je bilo za "žegen" na veliko soboto kar veliko ljudi, nekaj manj pa potem na velikonočno nedeljo popoldne pri maši.

Po veliki noči je končal svoj študij v Frankfurtu z uspešnim diplomskim izpitom diakon p. Tone Svetelj. Doma se bo sedaj pripravljal na duhovniško posvečenje, ki bo na petrovo, 29. junija letos, v ljubljanski stolnici. Na drugo nedeljo v juliju pa bo v Šenčurju pri Kranju obhajal svojo novo mašo (ponovitev v Frankfurtu je predvidena za prvo nedeljo v septembru).

Prva nedelja v maju nas je frankfurtske župljane zbrala k zunanji

Vlado Križanec iz Oberhausna, Bog živi za 60 let.

Tako je bilo za žegen leta 2001 v Frankfurtu.

slovesnosti obhajanja godu našega župnijskega zavetnika sv. Jožefa delavca s prošnjo in molitvijo za našo skupnost, da bi bili vedno živa Jezusova Cerkev.

Gospa konzul me je obvestila, da je v Offenbachu umrl Franc Osojnik, ki je menda živel sam in ni imel nobenega stika s slovensko skupnostjo. Priporočimo njega in tudi druge rajne božji dobroti.

rem

INGOLSTADT

Weiden. Ob tridesetletnici naše župnije predstavljamo postojanke, kjer se zbiramo pri sveti maši. Danes v mislih obiščem našo najbolj oddaljeno misijonsko postajo, Weiden, ki je v bavarski pokrajini Oberpfalz. Ko tamkajšnji prebivalci pišejo ali pripovedujejo o svojem mestu, radi rečejo, da je "središče ob robu". Weiden, mesto z nekaj več kot 60 tisoč prebivalci, se nahaja ob nekoč znameniti "zlati cesti" Praga-Nürnberg nedaleč od češke meje. Že v srednjem veku je dobil mestne pravice; pred nekaj leti so praznovali 750-letnico mesta. Mesto, ki je lepo urejeno, diha

neko živahnost in mladost. Daleč po svetu je znano po porcelanu, svinčenem kristalu in predvsem po tekstilu (največji proizvajalec česane preje v Evropi).

Večina naših rojakov se je zaposlilo prav v znameniti predilnici in v tovarni porcelana. V začetku jih je bilo še več. Vendar so se nekateri vrnili domov. Zanimive in pretresljive so življenjske zgodbe teh naših ljudi: kako so prihajali, kakšne so bile začetne težave, kako so se prebijali in se počasi vživeli v ta njihov novi svet. Zdaj že rastejo nove družine največkrat v dvojezični nemško-slovenski kulturi. Razveseljivo je, da nemški življenjski partnerji sprejemajo s spoštovanjem in ljubeznijo slovenskost svojega partnerja ter radi z njim obiskujejo Slovenijo. Nekateri med njimi že dokaj dobro obvladajo slovenščino.

Vsako tretjo soboto v mesecu imamo tam slovensko mašo v župnijski cerkvi Srca Jezusovega. Vsakič je to praznik, ki poživi našo slovensko čutenje in posebno povezanost dveh kultur. Skoraj vedno je po maši srečanje družin v prijetnem vzdušju, ko smo gostje

zdaj pri eni, zdaj pri drugi družini. Radi tudi pridejo na naša srečanja in praznovanja v drugih središčih.

Čestitam vam ob obletnici župnije in hvala lepa za vse!

Vaš duhovnik Stanko

Danica Zemljak, roj. Bromše (*15. 2. 1950 + 9. 4. 2001)

Na veliki četrtek smo se v Lentingu pri Ingolstadtu z žalnim bogoslužjem v župnijski cerkvi in s pogrebno slovesnostjo na pokopališču poslovlili od naše drage rojakinje in župljanke gospe Danice Zemljak, roj. Bromše.

Danica se je rodila 15. februarja 1950 v Gorišnici pri Ptujju. Ko ji je bilo šest let, se je njena družina preselila v Sevnico ob Savi; zanj kraj lepega spomina. Tam je preživela svoje otroštvo in mladost ter se po končani osnovni šoli zaposlila v Jutranjki. V času množičnega odhajanja v tujino je tudi ona leta 1969 odšla v vabljivi širni svet, ki ji je sicer nudil malo boljši kos kruha, a tudi vso grenkobo in bridkost tujine. Najprej je delala v Augsburgu in po enem letu prišla v Ingolstadt. 26. decembra 1972 se je poročila z

Posnetek z nekega davnega srečanja v Weidnu

Pokojna Danica Zemljak

možem Jankom, s katerim sta vzgojila in pomagala do poklica trem otrokom: Aleksandru, Martini in Petru. Danica je kmalu začela bolehati in se že leta 1990 predčasno upokojila. Pešalo ji je delovanje ledvic, dokler ji niso povsem odpovedale. Šest let je bila dializni bolnik. Temu so se zadnji čas pridružile še druge bolezni in tegobe.

V Križevcih v Sloveniji so si urejali lep dom. Zato je Danico vedno bolj vlekle domov. Na cvetno soboto sta z možem Jankom odšla v Slovenijo. Tokrat sta šla domov, da bi pripravljali vse potrebno za hčerkino poroko. Toda na cvetno nedeljo, ko se je Cerkev odela v barvo žalovanja, je v poznih nočnih urah tudi nad Zemljakovo oziroma Bromšetovo družino legla bolečina žalosti. Gospodar življenja je odpoklical k sebi njihovo sestro, ženo, mamo, staro mamo. V velikem tednu, ko smo premišljevali Jezusovo trpljenje in smrt na križu, je Danica dotrpela v boleznih in tako končala pot na svojo Kalvarijo. Besede umirajočega Jezusa na

križu so veljale tudi zanjo: "Izpolnjeno je" in verujemo, da jo je Jezus povabil: "Pridi blagoslovljena v veselje svojega Gospoda."

V velikonočni veri in z upanjem v srcu smo se od nje poslovili. Na zadnji zemeljski poti so jo poleg njenih dragih spremljali njeni krajanji iz Križevcev, mnogi tukajšnji rojaki in tudi nemški sosedje s tamkajšnjim župnikom in županom.

Pokojna Danica je bila, dokler ji je dopuščalo zdravje, tesno povezana z našo slovensko župnijsko skupnostjo. Zato jo pogrešamo in se je hvaležni spominjamo. Posebej nam je svetel zgled njeno pričevanje v težki bolezni, ko je mnogokrat pozabljala nase in se posvečala drugim. Še ob zadnji operaciji je v bolnišnici obiskovala druge bolnike in jim pripravila majhno veselje.

Gospod, daj Danici večni mir in pokoj, in večna luč naj ji sveti. Vsem njenim izrekamo globoko sožalje ter jim želimo moč vere, upanja in ljubezni.

S. G.

MANNHEIM

Po zelenem božiču smo dočakali belo veliko noč. V višje ležečem Schwarzwaldu in Odenwaldu so imeli sneg, v dolini ob Renu, ki je zlasti ob gornjem toku reke najtoplejši del Nemčije, pa je bil ob jutrih tak mraz, kot ga ves december in januar ni bilo. Vendar smo vseeno veselo praznovali, saj vzrok za praznovanje ni lepo vreme, ampak Jezusovo vstajenje. Za letošnjo veliko noč je bilo značilno, da je izredno dosti naših rojakov potovalo v domovino. Zato smo bili na veliko noč povsod maloštevilni, le v Herbolzheimu se je zgodilo nasprotno - število so povečali Dolenjci, ki so iz Slovenije v velikem številu prišli na obisk k sorodnikom.

V Herbolzheimu imamo poleg lepe cerkve tudi pred cerkvijo priložnost za pobožnosti, obrede in procesije. V parku stoji lurška votlina z Marijinim kipom, okrog cerkve so postaje križevega pota z reliefnimi podobami v kamnu. V letošnjem postnem času smo nameravali zu-

Krst Christiana Obu v Waldkraiburgu

Pokojni Karel Žohar iz Münchna

naj moliti križev pot, a nam je deževno vreme to preprečilo. Na cvetno nedeljo pa je bilo vreme malo boljše in smo lahko imeli pri kipu Matere božje blagoslov butaric, nato pa smo šli za križem v cerkev k slovenski sv. maši.

V Rauentalu smo ob blagoslovu velikonočnih jedil zmotili mežnarja, ki je z ženo krasil cerkev za veliko noč. Te lepe navade ni poznal, a ga je tako zanimalo, da je vprašal, če sme pogledati v košare, ki so stale pred oltarjem. V Buchnu v Odenwaldu, kjer sicer nismo imeli blagoslova jedil, ker ni mogoče, pa tudi večina Slovencev je odpotovala za veliko noč v domovino, pa je mežnarica poznala blagoslov jedil in je obžalovala, da je pri njih ta navada zamrla.

J. M.

STUTT GART

Izvolili smo nove člane župnijskega pastoralnega sveta

Meseca marca smo tudi v slovenski župniji Stuttgart in Reutlingen volili nove člane župnijskega pastoralnega sveta. Med tridesetimi kandidati

so bili izvoljeni in izvolitev sprejeli: Stuttgart - Esslingen: Franc Arh, Vida Venta, Slavica Belšak, Štefan Fabčič, Daniel Rudolf, Martin Sinkovič in Ivanka Vipavc, Aalen: Alojz Schwarz, Böblingen: Valerija Črnčec, Heilbronn: Silva Habič, Oberstenfeld: Silva Muc, Schorn-dorf: Marjan Demšar, Schw. Gmünd: Ivan Vaupotič. Po službi pa so člani ŽPS tudi sodelavci: duhovnik Pavel Uršič, katehistinja s. Mateja Rezar, organist g. Damjan Jejčič, zastopnica mladih Martina Arko in Doroteja Oblak, soc. delavka v pokoju.

Reutlingen - Bad Urach: Anica Lušin, Vesna Gruden in Ljudmila Mele.

Vsi ostali, ki so tudi kandidirali: Marija Mauko, Slavica Tutič, Ivan Rantuša, Martin Keber, Branko Zalokar, Anton Košir, Daniel Tomec, Henrik Pečnik, Friedrich Tschebular, Fani Vajda in Vlado Kodela, pa bodo v svojem okolju med ožjimi sodelavci ŽPS.

Postna dobrotelnost in veliko-nočna praznovanja

Letos smo kar v štirih krajih obhajali skupno bogoslužje z nemško

župnijo. V Aalenu 18., v Oberstenfeldu 25. marca, v Böblingenu 1., v Stuttgartu pa 23. aprila.

V Oberstenfeldu je pri maši in nato v dvorani prepevala skupina Veneti, naše gospodinje pa so za vse pripravile zelo dobro kosilo. Del izkupička (400 DEM) so prispevali za slovensko skupnost in bo zelo prav prišlo ob snemanju zgoščenke (CD plošče), ki jo pripravlja skupina Veneti.

V postnem času smo naredili tudi nekaj dobrih del. Za Cerkev v Albaniji smo ob 40-letnici mašniškega posvečenja prelata Adama zbrali 1.000,00 DEM, na cvetno nedeljo, ob blagoslovih jedil in na veliko noč pa za dijaški dom v Vipavi 1.200,00 DEM.

Letošnja velikonočna praznovanja je zaznamovalo hladno vreme. Dež je na veliko soboto in na velikonočno jutro prešel v sneg in pobelil württemberško deželo. Pri slovenskih bogoslužjih, zlasti za blagoslov velikonočnih jedi in pri maši na veliko-nočno nedeljo, pa se je povsod zbralo precej rojakov,

Mladi iz Murske Sobote so nam prinesli pesem in sonce iz domovine.

čepprav jih je šlo za praznike tudi veliko v domovino.

Razstava pirhov

V Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani je bila od 10. aprila do 3. maja razstava risanih, praskanih in barvanih pirhov. Tako so se predstavili s svojimi velikonočnimi izdelki trije samouki KD Slovenija Stuttgart: Monika Boldin, Ančka Končan in Anton Strojan. Razstavo je organiziralo Izseljensko društvo Slovenija v svetu iz Ljubljane. Na razstavi pa so sodelovali še dijaki Jegličevega dijaškega doma, ki obiskujejo škofijsko gimnazijo v Šentvidu.

Mladi Prekmurci prinesli pesem, veselje, pomlad

Mladinski pevski zbor iz Murske Sobote je s pesmijo in veselim razpoloženjem prinesel med nas "slovensko pomlad". V soboto, 29. aprila dopoldne, so fantje zaigrali nogometno tekmo z mladimi ekipe Slovenija-Stuttgart. Čprav so dekleta iz Murske Sobote zelo navijala za svoje "dečke", je bila ekipa iz Stuttgarta bolj spretna s pošiljanjem žoge v mrežo. Toda povratna tekma bo že 1. julija! Po skupnem "pikniku" so se mladi odpeljali

v Aalen, kjer je mladinski pevski zbor pel pri večerni maši, ki smo jo imeli skupaj z nemško župnijo. Po maši je bil še krajši koncert v cerkvi in drugi del v dvorani. Slovenska skupnost iz mesta Aalen in okolice je s to prireditvijo že proslavila 10-letnico samostojne Slovenije.

V nedeljo so z ubrano pesmijo v klasičnih in modernih izvedbah obogatili še bogoslužje v Stuttgartu in srečanje s slavljenji, jubilantri ... v dvorani.

Ne le petje, nogomet, tudi harmonika, kitare ali pa pomivanje posode v kuhinji je šlo fantom in dekletom dobro od rok ...!

Šmarnice na Hohenrechbergu

1. maja smo tudi letos v velikem številu poromali k Mariji na Hohenrechberg. Somaševanje je vodil gospod Janez Modic iz Mannheima, šmarnično misel o Mariji, materi lepe ljubezni pa je podal Pavel Uršič. Obnovljene orgle so slovesno zadonele potem, ko so organistu Damjanu Jejčiču prinesli ključe iz doline. Zelo lepo so zadonele litanije Matere božje, ki so jih duhovnikom pomagali zapeti še nekateri možje.

Župnikova mama Angela Šket je obhajala 80-letnico.

Hvaležnost za 80 let življenja

Konec marca se je na Brezjah v krogu svoje družine Bogu in Mariji zahvalila za 80 let življenja mama Angela Šket. Po sedmih letih gospodinjstva v slovenskem župnišču v Stuttgartu so ob tej priložnosti nekateri sodelavci in znanci pripravili še manjše slavje v Slovenskem domu. Skupno slavje pa že nekaj let pripravljamo vsako tretjo nedeljo v mesecu, ko se zbere še več jubilarov in njihovih prijateljev ter znancev.

Po šmarnicah na Hohenrechbergu

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ

Na binkoštni ponedeljek bo slovenska sveta maša v kraju Archinat za vernike iz okraja Allier in Chateaux. Začetek ob 10. uri, priložnost za zakrament sprave. Vabljeni!

15. avgusta se bomo kot vsako leto srečali v Loretu. Sveta maša bo ob 9.45. Pred mašo bo priložnost za zakrament sprave. Vabljeni!

NEMČIJA

ESSEN

Vabilo na BINKOŠTNO SREČANJE, 3. junija v NEUKIRCHEN - VLUYN-u. Ob 16. uri sv. maša v cerkvi sv. Antona (Vluyn-Nordring 60-62). Kulturno in družabno srečanje z ansambлом iz Slovenije bo v bližnji KULTURHALLE (Von-der Leyen-Platz 1). Oboje je v središču kraja.

Dovoz je po avtocesti A40, izhod številka 7 za Neukirchen-Vluyn. Od tu naprej bodo usmerjale posebne označbe.

POLETNO SREČANJE V SLOVENIJI

Brezje, 26. JULIJ ob 11. uri

"PRI MATERI DOMA"

Vabljeni vsi rojaki, ki boste v tem času v domovini. Povabite tudi rojake, ki so se že vrnili v domovino in jih poznate. Veseli bomo tudi vseh vaših sorodnikov in prijateljev iz domovine.

Sledilo bo skupno prijateljsko popoldne. NASVIDENJE PRI MATERI NA BREZJAH!

STUTTGART

Svete maše junija, julija in avgusta:

STUTTGART: Sv. Konrad: 3. (binkošti), 10. (prvo obhajilo), 14. (sv. R. telo - ob 10. uri!) in 17. junija (ob 11. uri na želez. postaji!), 1., 8., 15. in 29. julija ter 5., 12. 15. in 19. avgusta, ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 3. junija in 1. julija, ob 9.45!

SCHW. GMÜND: kapela sv. Jožefa: 10. junija in 8. julija, ob 9.30.

SCHORNDORF: kapela-sestre: 17. junija in 15. julija, ob 8.45.

AALEN: Sv. Avguštin: 17. junija in 15. julija, ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 23. junija in 21. julija, ob 18.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 24. junija, dan državnosti - ob 11.00 v Bönnigheimu - na vrtu društva Mura - 22. julija, ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 27. maja in 24. junija, ob 17.00.

Na "podružnicah" avgusta ni slovenskih maš!

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši (med počitnicami po predhodnem dogovoru!).

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 16. junija in 7. julija, od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 3. junija in 1. julija, po maši!

REUTLINGEN:

Bad Urach, St. Josef: 2., 16. in 30. junija ter 14. julija, ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 10. in 24. junija ob 17.00 ter 8. in 22. julija, ob 19. uri!

Avgusta ni slovenskih maš!

Pisarna: Krämerstr. 17, je (po dogovoru!) odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi - Stuttgart, Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu, /julija in avgusta le 1. četrtek!, od 9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00. Tel.: 089/ 543-98-19.

Nekatere prireditve:

1. 6. BINKOŠTI: Sv. Peter na Kronski gori (Ravne na Koroškem) - srečanje "Domačega zvona", ob 10. uri sv. maša.

6. 6. Basel - Švica: Ogleđ nogometne tekme med Slovenijo in Švico.

10. 6. Prvo sv. obhajilo.

14. 6. Sv. Rešnje telo in kri.

16. 6. Böblingen - Dan državnosti, ob 15.00: sv. maša za domovino, nato kulturni in družabni program v dvorani.

17. 6. ob 11. uri - Bogoslužje narodov - v mali hali glavne železniške postaje v Stuttgartu.

23. 6. - Heilbronn: ob 18.00 sv. maša skupaj z nemško župnijo - sv. birma.

23. 6. KRESOVANJE: 10-letnica samostojne SLOVENIJE - (KD Slovenija-Stuttgart), S-Ost.

24. 6. Bönnigheim: 11.00 maša v naravi: dan državnosti in piknik (SKUD Mura).

29. 6. - 1. 7. Srečanje mladih Slovencev z vseh koncev sveta v Sloveniji - ob 10-letnici samostojne SLOVENIJE.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

In zadonela je pesem, zadonela milo in polglasno, kakor da vzdihuje pregnanec po svoji domovini. Še nekaj časa potem ko je izzvenela, so vsi molčali, potem pa je to tišino zmotil Jeričin šepetajoči glas:

“Jaz nikoli nisem imela svojega doma, večkrat sva se z mamó selili ... Zdaj ga imam tukaj. Kakršen je že, drag mi je bolj od vsake palače, saj je to moj dom ...” In hvaležno je pogledala Vinka.

V podhraški cerkvi je zazvonilo Ave Marijo. Tone se je pokrižal in začel moliti angelovo češčenje.

Ko so odmolili, so se poslovili in pojoč odšli proti vasi.

VI.

NAČRTI

Leto in več je minilo od tedaj, ko sta si Vinko in Jerica obljubila večno zvestobo. Ja, Vinku je včasih kar hudo, če ima preveč dela in ne more priti ob času domov.

Tako je bilo tudi tisti zadnji dan v mesecu juliju.

“Oprosti, Jerica, da sem tako pozen, res nisem mogel prej ...! Poleg vsakdanje pošte sem danes raznašal še pokojnino in tako ...”

“Spomnila sem se na to že sredi dopoldneva in sem zato tudi skuhala kosilo malo kasneje, da ne boš jedel postano.”

“Kaj pa ti? Ti pa si bila najbrž lačna, ker si me čakala?”

“Nič hudega ni bilo in minilo je. Toda veliko bolj mi jed tekne, če sva skupaj pri kosilu. Bo pa jutri bolje, saj ob sobotah tukaj ne raznašaš pošte.”

“Toda v Vrbovje bom moral vseeno, seveda pa bom prej doma kakor ponavadi. Veš, Jerica, saj navsezadnje kar rad raznašam pokojnino; marsikdo mi ob tej priložnosti stisne kakšen dinar ... Ja, pa danes sem še stari Matevževki napisal pismo; sama ga ne more in že večkrat me je za to prosila.”

“Nič se ne opravičuj, Vinko, saj vem, kako je! In tisti dinarji nama bodo tudi prišli prav. Veš, precej bolje se počutim, če imava nekaj prihranjeno. Ja, Matevževka je reva, ker so jo vsi zapustili; baje se silno redko oglasi kdo njenih?”

“Res je, kar praviš in zato ji tudi ne morem odreči, če me prosi ...”

“Rekla sem ti že, da se ni treba opravičevati. Še vesela sem, da te imajo ljudje radi in da ti zaupajo. Oh ja, vsak človek ima svoje skrbi in težave in baje je vsak prepričan, da so prav njegove največje, ...”

“Občutek imam, kakor da ... No, da jih imaš tudi ti.”

“Da, lahko tako rečem. Toda ne težav, teh res ne, toda skrbi ...”

“Skrbi? No, vsak dan jih imamo in vsak dan se jih tudi znebimo.”

“Takih vsakdanjih in drobnih že, toda ...”

“Pa mi povej, kaj te bega, Jerica! Povej in morda jih bova skupaj lažje pregnala.”

Slovenska skupnost v Gradcu za veliko noč

“Ne vem ... Toda, da ne boš mislil, da ti ne zaupam - ti povem. Glej, Vinko, že več kakor leto dni sva poročena, pa še nič ne kaže - saj veš, na kaj mislim? Pa tako si želim, da bi se to zgodilo!”

“Oh, Jerica, kar nekaj jih poznam, ki so tudi čakali leto, dve, tri ali pa tudi več, nazadnje pa so le dočakali.”

“Veš, saj mi je že kar nerodno, če me katera vpraša ...”

“Kaj pa koga briga!”

“Veš, včasih lahko kdo pomisli, da se jih namenoma braniva - saj veš, kako je dandanes.”

“Ja, nekaj vem, pa me ne briga. Da le midva veva, da živiva tako, kakor je treba in imava mirno vest. Toda tako ti povem, Jerica, da kar še ni, prav gotovo še bo in to prej ali slej. Veš, imam pa tudi jaz svoje skrbi, toda mene skrbi nekaj drugega. Ker si ti meni zaupala svoje, se spodobi, da jih tudi jaz tebi.”

“Mislila sem, da jih nimaš, vsaj ne kakšnih večjih.”

“O, pa jih imam! Veš, Jerica, tale hiša, če smem to koč tako imenovati, me skrbi. Ko bodo prišli otroci, posebno pa še ko bodo začeli odraščati, bo kar naenkrat premajhna. Potrebna bo spalnica zanje in za naju posebej, rabili bodo dnevno sobo, da bodo lahko delali naloge za šolo, poslušali radio, tudi na kuhinjo, ki je zdaj še črna, stare sorte, bo treba misliti.”

Pomislila sem že na to, res da le bolj mimogrede, toda ker otrok še ni ...”

“Ko enkrat so in celo že odraščajo, je takorekoč prepozno ali pa vsaj veliko težje, saj je že z njimi veliko dela.”

“To je res ... Veš kaj, Vinko, oba še pošteno premisliva o tem! Saj verjetno misliš tako kakor jaz, da se te hiše ne splača popravljati in bi bilo najbolje ...”

“Če si tu poleg postavlja novo.”

“Toda to stane in zahteva ogromno dela.”

“Vsak začetek je težak, toda kdor ne začne, ta tudi nikoli ne konča.”

“Joj, poglej no, kako nizko je že sonce, jaz pa sem načrtovala, da bi do večera še oplela vrtiček. Tako se je po tistem dežju razbohotil plevel, da že ogroža pridelek. Kaj praviš, če bi se raje o tem pogovorila v nedeljo. Tedaj bo več časa.”

“Prav prav, tako bo res najbolje in do tedaj bom še malo razmislil ... S teboj grem, da ti bom pomagal!”

“Ne, danes pa ne, danes si preveč utrujen, saj je za tabo toliko poti; mi boš pa kdaj drugič. Sploh pa - če bova nekoč zidala ...”

*

V nedeljo zjutraj je bilo sicer še oblačno in po tem, da je bilo po drevju veliko rose, je Vinko lahko ugotovil, da je ponoči deževalo. Toda še predno so stopili iz cerkve - maša je bila ob osmih - se je že pokazalo sonce. Zdaj popoldne pa je bila že znova prava poletna vročina.

“Hja, Jerica, danes bo pa zunaj na klopci, ki je tako na sončnem prostoru, prevroče. Bolje, da odneseva stola v senco pod tisto staro hruško in se bova pogovarjala v njeni senci.”

“Saj sem mislila tako. Tudi na to sem se spomnila, da bi toliko počakala, da mine najhujša vročina. Sicer je pa tudi v sobi vroče ...”

“In zato bo najbolje, da kar pograbiva vsak svoj stol.”

(Krefeld) Dekliški zbor -
utrip mladosti

“Le pomila bi še rada, da se ne bodo pasle muhe po umazanih skledah in krožnikih.”

“Počakal te bom.”

Ko sta že sedela v senci, sta nekaj časa molčala, kakor da nobeden ne ve, kako naj začne. Končno je spregovoril Vinko:

“Vidiš, Jerica, prav tukajle, kjer zdaj sediva, naj bi tudi tedaj, ko bova - če bova - sedla v novi hiši h kosilu.”

“Tukajle?”

“Ja, tako sem včeraj premišljeval in se že tudi skoraj odločil; le še tebe sem želel vprašati za mnenje. Veš, tega, da bi najprej podrla staro hišo in na istem mestu začela zidati novo, si res ne moreva privoščiti; za kaj takega bi morala imeti kup denarja in ves material že pripravljen in še bi naju znala zima prehiteti, pa četudi bi začela z delom zgodaj na pomlad.”

“Ja, to je res, toda kako ...?”

“Če bi pa zidala novo hišo zraven te stare, bi pa še vedno lahko stanovala v njej toliko časa, da bi bila nova vseljiva. In kakorkoli sem premišljeval in meril, tale prostor bi po mojem bil najbolj primeren. Saj ne da sem se že za trdno odločil; kot sem že rekel, še tebe sem nameraval vprašati, pa morda še koga, mogoče soseda in seveda zidarja. Bolje je dvakrat ali pa še večkrat premisliti, kot pa narediti nekaj narobe, na kar bi bil potem jezen celo življenje. Glej, tukajle naj bi stala nova hiša in čudi me, zakaj je niso že stari tu postavili.”

“Zdi se mi, da je bila nekoč tukaj najbrž njiva in se jim jo je zdelo škoda. Vem, da so včasih zelo spoštovali vsako ped obdelovalne zemlje. Le pomisli koliko hiš v Podhrastu je prislonjenih v skale in breg, da se tako niso dotaknili rodovitne zemlje, od katere so živeli.”

“Zdaj na žalost ni več tako in posebno v Vrbovju zidajo nove hiše na najboljših njivah. Ne vem kam, nas bo to pripeljalo. Pa pravijo, da že vedo, kaj delajo; jaz pa včasih le podvomim, če je to res.”

“O čem pa se tako vneto pogovarjata, da me sploh nista ne videla in ne slišala prihajati,” se je skoraj že zraven njiju oglašil sosed Dolinar. “Sin je šel po svojih opravkih ... Morda se ženi, kaj vem; nič ne bi bilo narobe, če bi pripeljal še par rok k hiši. Pa da ne bosta mislila, da mislim le nase in na delo. Ne ne, tudi na to, da naša kmetija nekoč ne bo ostala sama in hiša prazna. Žena je dobila obisk neke njene sorodnice; ni mi za to, da bi poslušal njune pogovore, ki jim ponavadi pravim čenče, zato sem stopil malo naokoli in zdaj sem tukaj. Saj če vaju motim ...?”

“Ne ne, nasprotno, še prav je, da ste prišli. Stopi no, Jerica, po tisto steklenico, ki jo hraniva za posebne priložnosti, da se ne bomo pogovarjali s suhimi usti.”

Odšla je v hišo in se kmalu vrnila s steklenico in kozarci. Vinko pa je dejal Janezu, Dolinarju:

“Prav ste uganili, res sva bila v resnem pogovoru in zato vas nisva slišala.”

“O čem tako pomembnem pa je tekla beseda?”

“Ne boste verjeli, toda pogovarjala sva se o tem, da bi začela misliti na novo hišo.”

“Ha, zakaj pa ne bi verjel?! Saj to bi bila res pametna poteza! In ker že stanujeta v stari, se z novo niti ne bi tako mudilo. Vesta, jaz sem bil vedno tega mnenja, da se hitro in dobro ne da narediti. Kar tu nekje poleg bi začela ...”

Se nadaljuje

(Derby) Škof Alojz Uran v svojem elementu družabnosti med slovenskimi rojaki po maši

Lučka gre na počitnice

je med počitnicami obiskala

Privoščili so si počitnice na

, potem pa so

šli še v

Obiskali pa so tudi tri slovenske Marijine božje poti:

Marijino cerkev
na Ptujski Gori,

cerkev božje
Matere Marije
na Sveti gori

in cerkev Marije
Pomagaj na Brezjah
na Gorenjskem.

Lenkica prosi mamo, naj ji prišije gumb na obleko. Mama ima dela čez glavo, zato ji reče, naj si ga prišije sama. Lenkica se loti dela in zavzdihne:

- Res ne vem, kako bi bilo, če ne bi imela sebe!

- Ali je učiteljica ugotovila, da sem ti pri nalogah pomagal?

- Da, očka. Rekla je, da tako majhen fantek, kot sem jaz, ni more napraviti toliko napak.

Prijatelja sta se prepirala, kateri od njiju bolje sliši. Naenkrat pravi prvi:

- Ali nekje ne zvoni?

- Ne.

- No, vidiš, jaz slišim tudi takrat, kadar ne zvoni!

- Jože, imenitno si se popravil!

- Da, da, to naredi Dalmacija.

- Si bil dolgo tam?

- Jaz ne, moja žena!

- Ali govori vaš mož sam s seboj, kadar je sam?

- Ne vem. Še nikoli nisem bila z njim, kadar je sam.

- Ej, natakarkar, zrezek je trd kot usnje. Že celo uro ga žvečim!

- Kar mirno žvečite dalje! Zapremo šele opolnoči.

- Saj bi kadil, če bi imel cigarete, pa vžigalic nimam.

- Draga, končno sva sama. Zdaj pa greva domov. Se že kaj veselíš?

- Seveda, ljubi. Komaj čakam, da bom videla, če znam sploh kaj kuhati.

Petletni Miha je gledal film, v katerem je imela nevesta čez obraz pajčolan.

- Ali grize, da ima nagobčnik? je vprašal mamico.

- In vi ste si dovolili prositi mojo hčerko za roko! Zakaj niste prej govorili z mano!

- Nisem vedel, da ste tudi vi vame zaljubljeni.

- Žal vas ne moremo zavarovati, ker ste stari 95 let.

- In kaj potem? Statistike ugotavljajo, da umre v teh letih zelo malo ljudi!

- Jutri je dvajsetletnica najine poroke. Ali naj za ta praznik zakoljem kokoš?

- Ne, ne! Kaj more za to uboga kura.

- Draga, se ti ne zdi, da potrošiš preveč denarja?

- In zakaj ne? Končno je to edino razkošje, ki si ga lahko privoščim!

- Sonjica, pogledj, kako si umazana, gostje pa bodo vsak čas tu!

- In kaj potem, saj niso sanitarna inšpekcija!

- Miha, zakaj pa nosiš kolo?

- Ja, veš, prej, ko nisem bil pijan, je kolo mene prevažalo, zdaj moram pa jaz njega.

- Polde, zakaj imaš roke vedno v žepih?

- Tako jih najhitreje najdem, kadar jih potrebujem.

Rešitev križanke NL 05/2001

1	P	2	R	3	I	4	J	5	A	6	Z	N	7	O	8	S	9	T
10	O	J	N	I	C	E	▼	11	S	T	O							
12	M	A	T	▼	13	O	L	14	I	V	E	N						
15	O	▼	16	O	17	N	▼	18	E	D	E	N	▼					
19	L	20	A	N	I	▼	21	N	A	T	O	K						
▼	23	Z	A	K	A	J	▼	24	A	G	A							
25	Z	I	C	O	▼	26	E	27	D	▼	28	R	P					
29	E	L	I	T	30	A	▼	31	U	32	L	A	N					
N	▼	33	J	I	H	▼	34	M	A	M	I							
35	A	M	A	N	▼	36	D	A	N	▼	K							

Že kilometre in kilometre
nismo srečali nikogar, ta pa tu!

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 dalje stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uradništvo.

101A05 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORZEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovensčini ali nemščini.

105B02 Prodamo hišo, takoj vseljivo, 6 km oddaljeno od Kopra. Stoji na lepem kraju z razgledom na morje in hribe. Hiša je enonadstropna, meri 13 x 15 m, ima garažo in delavnico. Kličite na tel. 089/ 7594 0861 ali 089/ 7591 993.

105F02 Na zelo lepem kraju blizu Kamnika, kjer bo nastalo termalno kopališče, je naprodaj kompleks treh parcel! Dvodružinsko hišo 12 x 9 m na 660 m² zemlje prodamo za 370 000 DEM. Ob hiši je zazidljiva parcela 600 m² za 60 000 DEM. Zraven je parcela s 300 m², na kateri je hiška oziroma delavnica 12 x 7 m, primerna za obrt, vredna, 120 000 DEM. Naprodaj je po parcelah ali skupaj. Za gotovino nudimo popust. Informacije po telefonu: 00386-41252 034 in mobitelu: 0049 40 652 65 62.

105E02 Naprodaj je zazidljiva parcela 8600 m² ob asfaltni cesti pri Ivančni Gorici, vzhodno-južna lega, voda in elektrika na parceli. Do Ljubljane je avtocesta. Cena 80 000 DEM. Informacije po mobitelu: 00386 41 252034 ali 0049 40 6526562.

105C05 Prodamo hišo v Rušah, v bližini Maribora: 6 sob, 2 kuhinji, 2 kopalnici, telefon, kabelska TV, garaža, klet in centralna kurjava. Majhen gozd in zemljišče skupaj merita 3000 m². Cena: 150.000,- DEM. Telefon v Nemčiji: 06131/614784.

105A02 Prodám večjo stanovanjsko hišo s poslovnim prostorom. Pripadata ji dve garaži, 8 asfaltiranih parkirnih prostorov, trije telefonski priključki, vrt in dvorišče 500 m², pokrita terasa 50 m² in poslovni prostor, velik 50 m². Hiša ima 6 sob, kuhinjo, 2 kopalnici, centralno kurjavo in stoji v Mariboru na Taboru. Cena 420.000,- DEM. V račun vzamem tudi manjšo hišo. Informacije: Jože Cajger, Cesta zmage 75, 2000 Maribor, tel. (00386) 02/ 3201 400.

103B01 Župnijska uprava daje v najem župnišče v Pliskovici na Krasu. Župnišče ima lepo lego, je blizu cerkve in ima tudi lep vrt. Vas Pliskovica ima okrog 250 prebivalcev in je okrog 10 km

oddaljena od Sežane. Župnišče je potrebno popravila, zato ga cerkvena uprava daje v najem za daljšo dobo po dogovoru. Župnijska uprava bi rada dobila dobrega in gospodarnega najemnika za župnišče. Potrebne informacije dobite: Župnijski urad Tomaj 68, 6221 Dutovlje, tel. 05/7641342.

106A01 Prodám enostanovanjsko hišo v Celju, v naselju Prekorje, 130 m² stanovanjske površine, 5 sob, 2 garaži in 65 m² uporabne površine, 588 m² zemljišča z dvema terasama, severna pokrita, velik balkon. Cena: 250.000 DEM. Tel.: 0049/8145/94012 ali 0049/8145/951367. Slika na internetu www.immobilienscout24.de

106B01 Prodám starejšo zidano hišo (voda, elektrika, telefon) in hlev ter 2 ha obdelovalne zemlje. Do Rogaške Slatine je 1 km po asfaltirani cesti. Cena 65.000 DEM. Informacije: (0049) (0)7144. 123 65.

106C01 Prodám takoj vseljivo enonadstropno hišo: 40 m² kleti, 62 m² pritličja. I. nadstropje ima 58 m², podstrešje 16 m². V hiši je garaža, centralna z Wissman pečjo, nova streha; 574 m² sadnega vrta in 196 m² ohišnice. Kamnik, Medvedova 22a. Tel. 018313505.

106D01 Dobro situiran moški, star 64 let, 166 cm, vdovec, nekadilec išče sebi primerno vdovo, nekadilko, staro 55–60 let. Prijateljico za občasna srečanja z možnostjo trdnejše zveze. Ponudbe s sliko pošljite na Našo luč pod geslom DÜSSELDORF.

106E01 Gostinski lokal s picerijo in prenočišči na izjemni lokaciji v Zgornji Savinjski dolini (v strogem centru ob blagovnici in cerkvi) prodám po izjemno ugodni ceni zaradi odselitve. Izkoristite enkratno priložnost in pokličite: tel. 03/5841-100, gsm: 041/604-437.

106F01 Iščem poslovnega partnerja ali kupca za poslovno stanovanjski objekt (restavracija in sobe v izmeri 680 m²) v kraju Radeče pri Zidanem Mostu. V bližini izvir termalne vode. Velike možnosti za razvoj turizma. Vse informacije na mobilni telefon 031/222-582.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEF • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 32 AUD • Kanada 33 CAD • ZDA 25 USD • Evropa 18 EUR • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Kazimir Gaberc**

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA**p. dr. Marijan Šef**

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA**Silvo Česnik**, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR - 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:**

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice
v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
ZRJU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA**p. Robert Podgoršek**

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

"POGUMI VSE POTI POZNAM."

Sv. nadangel Rafael (Tob 5, 10)

1. julij 2001

Barvno okno: Marko Jerman

ISSN 1408-9726

9 771408 972008